

EN GUIDE

Herren velsigne deg, broder Neville.

Så glad for å være tilbake i menigheten i kveld. Bare lite grann hes. Ganske langt Budskap denne morgenen, og jeg er sannelig glad Det var her, virkelig, Og jeg satte pris på Det selv, å gi Det, og jeg håper dere satte pris på å høre Det. [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.]

² Ikke glem nå, husk alltid dette, at det er disse tingene som bygger Kristi tjener. Ser dere, tro først, så dyd. Og husk nå, den Hellige Ånd kan ikke krone Guds bygning før disse tingene opererer ved Ånden. Uansett hva dere gjør, ser dere. Det er de tingene som bygger Kristi Legeme, ser dere, de tingene. Nå, ikke glem det, at dette *her er* først, er din tro. Dyd, kunnskap, og så videre, skal legges til den, inntil hele Kristi skikkelse er manifestert, da kommer den Hellige Ånd på det og forseglert det som ett Legeme. Disse ting må finnes. Derfor, sa Jesus: "Ved deres frukter skal de kjennes." Ser dere, frukt! Du kan ikke bære frukt uten disse tingene til å bære det i deg. Og så når alt dette tar plassen for verdslighet og—og ugudelighet, og så videre, så blir all vantro kastet ut, så er alle verdens ting veket bort, da er der ikke annet enn en ny skapning i Kristus. Og så sier Efeserne 4,30, "Gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, som har forseglet dere inntil forløsningens dag." Forseglet inn i Guds Rike! Nå, ikke glem det. Tenk på det nå, *disse* tingene trengs først. Så er forseglingen den Hellige Ånd, Toppen som forseglert oss inn i Legemet. Ja vel.

³ Vi har et—et bønnebegjær nå for søster Little, fra Chicago, mannen hennes har vært i en bilulykke og ligger for døden, søster Little. Og Edith Wright, vår lille søster her som vi har kjent så lenge, hun er veldig, veldig dårlig, i sitt hjem i kveld, og de ønsket å bekjentgjøre dette for menigheten så vi alle kunne be sammen for dette bønnebegjæret. Og la oss nå bøye våre hoder bare et øyeblikk.

⁴ Vår kjære, Himmelske Far, vi samles rundt (ved tro) Guds Trone, og vi ber om Guddommelig nåde for disse bønnebegjær. Broder Little, en bilulykke, nær døden. Gud, hjelp ham. Må den Hellige Ånd være ved sengekanten hans og bringe ham tilbake til oss, Herre. Og lille Edith Wright der nede, jeg ber, Gud, at den Hellige Ånd må være ved sengekanten hennes og gjøre henne frisk igjen. Gi det, Far. Du har lovet disse ting, og vi tror dem. Og som vi tenkte over denne morgenen, at avstand ikke betyr noe for Deg, Du er like stor i en del av verden som Du er i en annen, fordi Du er allestedsnærværende, allmektig, og uendelig. Og vi ber, Far, at Du må oppfylle disse bønnebegjær gjennom Jesu Kristi Navn. Amen.

⁵ Veldig glad for å være hjemme igjen i kveld, for... Og jeg vet det er varmt. Disse tre møtene er rett etter hverandre, og det er... Jeg vet noen av dere har så mye som fem hundre miles å kjøre mellom nå og i morgen. Og starter i overmorgen, da har jeg fjorten hundre å kjøre etter det. Så, så jeg—jeg håper at det har vært en herlig tid for dere alle. Og har vært en herlig stund for meg å besøke dere. Det er bare en ting vi har ønsket, så mange må bli avvist fordi det ikke er nok plass, vi kan ikke fylle opp midtgangene for mye, brannvesenet vil ikke tillate det. Så vi prøver nå å skaffe en litt større kirke, slik at når vi er inne, at vi kan ha nok sitteplasser for folket.

⁶ Og nå, når som helst, er dere alltid velkomne her i tabernaklet, hvor vi ikke har noen annen trosbekjennelse enn Kristus, ingen annen lov enn kjærlighet, ingen annen bok enn Bibelen. Og så... Og vår pastor er broder Orman Neville her. Og vi har samlingen her av—av mange mennesker som samler seg som i et interdenominelt tabernakel, hvor du kommer her og tilber Gud i henhold til stemmen i din egen samvittighet. Vi er alltid glade for å ha dere her. Og så kom når dere kan, vi er alltid glade for å ta imot dere.

⁷ Og nå neste gang, så langt jeg vet, som jeg er sammen med dere, vil være etter at kirken er ferdig. Og da ønsker jeg, etter *Menighetstidene*, der ønsker vi så å gå til de syv siste *Segl*, og de syv siste *Segl* i Åpenbaringsboken, å undervise Det.

⁸ Og nå er det så mange ganger at syke og plagede kommer, og under disse møtene, hvor visjoner er nødvendig, og kommer for egne samtaler. Hvis jeg beveger meg inn i det, så kan jeg—jeg simpelthen ikke se forskjellen mellom dem, og, nei, det er hardt for meg å tale etter det. Og alle vet at i helbredelseskampanjene våre, at Mr. Baxter eller noen andre vanligvis taler, og jeg kommer ut og ber for de syke, fordi det er bare så anstrengende. Og jeg ba for noen mennesker for en liten stund siden, og da møtte jeg et lite barn her som legene... noe i ryggen på det, som er medfødt på en eller annen måte. Kommende ut, så jeg det satt der i en gipsbandasje. Det barnet trenger ikke å være forkrøplet slik, det kommer til å bli friskt. Ja visst, det blir det, ser dere. Det vil si, jeg vet det. Ser dere, jeg er sikker på det. Så vi ønsker å ha vår tillit og tro på Gud.

⁹ Hver enkelt av dere, og mange av dere er fremmede for meg, alle forkynnere og så videre. Hvis jeg ikke tar feil, er dette broder Crase. Er det riktig? Broder Crase, jeg—jeg skylder deg en unnskyldning, for ikke å ha kommet opp der til den innvielsen. Kanskje jeg vil komme opp dit for en møtehelg, blir like bra. Ikke sant? Oppe ved Bloomington. Går det bra med dere? Godt. Noen av brødrene her er forkynnere, antar jeg. Er du en forkynner? Ja, sir. Herren velsigne deg. Og hvor mange

forkynnere er i bygningen, la oss se din hånd. Vel, det er helt fint. Vi er glade for å ha dere her, bare så lykkelige. Gud alltid velsigne dere!

¹⁰ Nå, så vi kan komme ut riktig tidlig, noen av dem skal til Georgia, Tennessee, New York, overalt, fra i kveld, starter i kveld. Nå, kjør forsiktig langs veien. Hvis du blir søvnig, og du ikke ønsker å ta inn på et motell, kjør av på siden av veien og sov til du. . . Det er slik jeg gjør det. Ser dere, bare kjør av og sov. Ikke, ikke kjør når du er søvnig. Det er en dårlig ting. Og, husk, det er ikke deg, det er den andre karen du må passe på. Ser dere? Du vet hvor du går, men du vet ikke hvor han går, så—så du må passe på den karen. Så, vær sikker på at du er våken hele tiden, for å passe på det.

¹¹ Nå, jeg ønsker å lese i kveld en del av Skriften fra Johannes evangelium. Nå, disse små Skriftstedene som vi leser og refererer til, er for å gi oss et grunnlag for hva vi prøver å si. Og alltid, jeg har ikke én gang, som jeg kan huske, å noen gang ha kommet til talerstolen, å prøve og bare si noe for å si noe. Jeg prøver alltid å vente, våke, studere, be, inntil jeg føler at jeg har noe som vil hjelpe folket. Hvis jeg ikke kan være en hjelp, da er det ingen vits i at jeg står her, ser dere. Er, prøv å hjelpe! Og nå i kveld, selvsagt, størstedelen av forsamlingen vår har dratt siden i morges, og de måtte dra hjem, mange av dem. Men, i kveld, fortalte jeg dere at hvis dere ble over ville vi prøve å bare ha en førti-fem minutters tale over noe jeg håper ville hjelpe oss. Og vi skal basere dette nå på Johannes, det 16. kapittel, og la oss begynne rundt det—det 7. verset av det 16. kapittelet, og lese til det—det 15. verset.

Likevel sier Jeg dere sannheten; Det er til gagn for dere at Jeg går bort: For hvis Jeg ikke går bort, kommer ikke Trøsteren til dere; men hvis Jeg går bort, skal Jeg sende ham til dere.

Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd, og om rettferdighet, og om dom:

Om synd, fordi de ikke tror på meg;

Om rettferdighet, fordi Jeg går til min Far, og dere ikke ser meg lenger;

Om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt.

Jeg har ennå mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå.

Men når han, sannhetens Ånd, kommer, skal han veilede dere til hele sannheten: for han skal ikke tale ut fra seg selv; men det han hører, skal han tale: og han skal vise dere de ting som skal komme.

For, han skal herliggjøre meg: for han skal ta av mitt, og skal vise det for dere.

Alt det som Faderen har—har er mitt; derfor sa Jeg, at han skal ta av mitt, og skal vise det for dere.

¹² Nå i dette 13. verset. “Men når Sannhetens Ånd kommer, vil Han veilede dere til hele Sannheten. Når Sannhetens Ånd kommer, vil Han veilede dere til hele Sannheten.” Hva er Sannheten? Ordet. “For Han skal tale, Han skal ikke tale av Seg Selv; men det han hører, skal Han tale. Det Han hører, skal Han tale.” Med andre ord, Han vil være den Ene som vil åpenbare det, ser dere. Og i det 4. kapittelet av. Hebreerne, sier Bibelen at “Guds Ord er skarpere, kraftigere enn et tveegget sverd, en—en Skjelner av sinnets tanker, hjertet.” Ser dere, “Det Han hører, skal Han tale, og Han skal vise dere de kommende ting.” Ser dere? Hva kommer til å gjøre det? Den Hellige Ånd som vil komme i Herren Jesu Navn.

¹³ Og jeg ønsker å bruke disse neste få minuttene til å gjøre dere oppmerksomme på ordet “guide,” *En Guide*. Dere vet, at jeg har fått ganske mye erfaring i skogene. En guide, en som kan vise deg rundt. Du må ha en guide når du ikke vet hvor du skal gå. Og ved å være kjent med det å jakte, og det hele verden rundt, har jeg hatt muligheten til å møte guider. Og jeg er en guide, selv, i Colorado, fordi jeg kjenner landet, kvegdrift, og så videre, kan jeg veilede i Colorado.

¹⁴ Nå, en guide er nødt til å vite veien. Han er nødt til å vite hvor han skal og hva han holder på med, og hvordan ta vare på deg langs veien. Skjønner? Han må se til at du ikke går deg vill. En guide er en utvalgt mann. Staten velger ut denne mannen hvis han er en guide. Og, nå, på en reise inn i villmarka, hvor du kanskje ikke er vant med å reise, er det ikke bra for deg å reise uten en. Ærlig talt, noen steder kan du ikke engang gå uten en, for eksempel, Canada. Guiden må skrive under tillatelsen din til skogvokteren. Han må skrive seg selv inn, og han er ansvarlig for deg. Hvis noe skjer deg, er det hans ansvar. Han er nødt til å ta vare på deg. Han må se til at du ikke går deg vill. Han må forsikre seg om at han ikke sender deg inn et sted hvor du ikke vet veien tilbake. Og hvis du går deg vill, må han kjenne landet så godt at han kan plukke deg opp når som helst. Han er nødt til å vite alle disse tingene ellers kan han ikke være en guide, han kan ikke få lisens til å være en guide.

¹⁵ For disse tingene, må du noen ganger ha en avtale, ringe i forveien og lage avtaler, få gjort forhåndsbestillinger. Og hvis din. . . Noen ganger har han fullt opp og kan ikke ta deg, og du må utsette det en stund, med—med den jordiske guiden. Du trenger aldri gjøre det med Guds Guide, Han er alltid rede, alltid rede.

¹⁶ Nå, hvis du ikke gjør disse forberedelsene, og du tenker på å ta en tur inn i villmarka der du ikke har vært før, kan du gå deg vill, og omkomme. Du har omtrent en prosent sjanse til å

komme deg ut av villmarka, det vil si, hvis den ikke er for tett, kan du ha en prosent sjanse til å komme deg ut på egenhånd. Men hvis det er en veldig lei villmark, langt avsides, har du ingen sjanse til å komme ut. Det er ingen måter å gjøre det på, fordi du befinner deg i dødsrunden, og da er du—du ferdig, da er det ute med deg. Nå, og du vil dø hvis du ikke har en guide som kjenner landet og vet hvordan vende tilbake.

¹⁷ Mange av dere kjenner til artikkelen som dere leste i fjor ute i Tucson, Arizona, de guttespeiderne. Enda, de var opplært til å vite hvordan de skulle passe på seg selv, de var speidere. Og de var ikke bare juniorspeidere, de var erfarne speidere. Og de tok en tur opp i fjellene, og en snøstorm kom, naturen forandret sin posisjon. Og da de gikk seg vill og alle sammen døde, var det fordi at de . . . noe, forandring kom fra den vanlige rutinen, de visste ikke hvordan de kunne finne frem. Ser dere? Og jeg har glemt hvor mange gutter det var som døde i fjellene, selv om de hadde helikoptre, og militsen ute, og heimevernet, og frivillige hjelpere, og alt mulig. Men de var forsvunnet, ingen visste hvor de var. Og de kunne ikke ta vare på seg selv. De døde alle sammen i snøen fordi de ikke visste om de skulle gå øst, nord, vest eller sør, opp eller ned, eller hvordan det var, alt så likt ut.

¹⁸ Nå, en guide vet hvor han er, uansett hvordan været er. Han er—han er utrustet for å gjøre det. Han vet hva han gjør. Han er kjent med alt. Han vet hvordan alt ser ut, så han kan bare være i mørket og føle en bestemt ting.

¹⁹ For eksempel, her er et gammelt triks til en guide. Du vet, hvis du kan se stjernene, kan hvem som helst si hvilken vei en går hvis du kan se på stjernene. Og du ønsker alltid å se på den ene sanne stjernen. Det finnes bare en sann stjerne, og det er Nordstjernen. Ser dere, bare en, han står på det samme stedet. Det representerer Kristus, den samme i går, i dag, og for evig. Andre kan vandre bort, men Han forblir den samme. Menigheter kan trekke deg bort *denne* veien, eller noen trekke deg bort *den* veien; men ikke Ham, Han er alltid den samme.

²⁰ Vel, nå, hvis du ikke kan se denne Nordstjernen, og det er overskyet, så hvis du vil legge merke til, hvis det er dagtid og du har gått deg vill, kan du se på trærne. Treet er alltid, mosen er på nordsiden av treet, fordi sørsiden av treet får mer sol enn nordsiden. Men hva om det er mørkt og du ikke kan se mosen? Hvis du kan lukke øynene dine og ikke prøv å tenke, lukk øynene dine og få tak i et glattbarka tre, legg hendene dine rundt treet slik til fingrene dine møtes, og start så og beveg deg rundt det treet virkelig langsomt. Og når du treffer et sted hvor barken er ordentlig tjukk, gått i stykker, er det nordsiden (vindene), og du kan fastslå hvilken vei du går, nord eller sør. Og den veien, å, det er mange ting, men det trengs guider for

å vite hvordan gjøre de tingene. Bare en vanlig mann går bort dit og sier: “Jeg kjenner ingen forskjell på den.” Skjønner? Ser dere, du må være opplært for den veiledningen.

²¹ Og disse guttene, ingen tvil om at de var fine speidere, de kan være i stand til å knyte knuter, de kan være i stand til å lage ild med steiner, og så videre som det. Men å vite veien ut, det er saken! De, de visste ikke veien ut, så derfor døde de fordi de ikke tok med seg en guide.

²² En ubetenksom far, for to år siden, i Colorado, å, han gikk opp i fjellene, han hadde en liten gutt rundt seks, sju år gammel. Han skulle ta ham med på hans første hjortedyrjakt. Så de dro høyt opp på fjellet, og den lille gutten sa til faren sin: “Jeg er sliten.”

²³ “Sett deg på ryggen min. Vi er ikke høyt nok oppe ennå, hjortedyra er høyere.” Videre og videre og videre fortsatte mannen inntil han fikk . . . Han visste ikke, han var en bymann. Han visste ingenting om hvordan jakte eller hvor en skulle gå. En hvilken som helst mann som vet noe om villmark vet at hjortedyr ikke oppholder seg i høyden. De går ikke opp der. Geiter oppholder seg der oppe, ikke hjortedyr. De er nede hvor de kan beite, de må komme seg dit hvor det er noe å spise. Og, så, men denne mannen tenkte, “Hvis jeg kommer langt oppe i klippene et sted der oppe, vil jeg finne en stor bukk.” Han hadde sett et bilde av en stående oppe—stående oppe på en klippe, og han tenkte at det var der han ville finne den. Ikke bry dere om det de bladene skriver, du store, å, du store, da vil du få et mareritt! Det, det er bare en ting å gjøre, å gå med en guide så du vet hvor du er.

²⁴ Og den faren, det kom et regnskyll helt plutselig der oppe, et av de raske regnskyllene som kommer. Og mannen jaktet for sent, til det ble mørkt og han kunne ikke finne veien tilbake. Og det . . . så kom vindene over fjelltoppene, og han selv beveget seg raskt, og det var . . .

²⁵ Du må vite hvordan overleve, hvis du blir sittende fast ute. Det finnes en annen måte, du kan overleve på! Jeg har klatret opp trær og akt nedover dem, og klatret opp trær og akt ned, opp og ned som det, for å holde meg i live. Jeg har tatt snø når den kunne være fire fot på hver side, slo i stykker en trestubbe og la den ned. Og så sulten at jeg nesten ikke kunne tåle det! Og slo i stykker de gamle trestubbene, og satte fyr på dem og lot det blir varmt og smeltet ned snøen. Og så omtrent klokka ett på morgenen, klokka to, trakk dem trestubbene vekk, og la meg ned på den varme bakken, for å overleve. Og du er nødt til å vite hvordan gjøre disse tingene.

²⁶ Og denne mannen visste ikke hva han gjorde, han hadde ingen med seg som kunne veilede ham. Og han holdt sin egen lille sønn mot brystet sitt inntil han kunne kjenne ham bli

kald og dø. Ubetenksom! Hvis han bare hadde tatt med seg en guide, kunne han ha ført ham rett tilbake ned fra fjellene uansett hvilket tidspunkt det var, ser dere. Men han ventet til det ble mørkt, da kunne han ikke se veien videre.

²⁷ Det er problemet med kristne i dag. De venter til mørket har senket seg, da finner du ut at du har dratt uten Guiden. Guiden!

²⁸ Nå, har du noen gang sett en mann som har gått seg bort? Har noen opplevd å hente inn en mann som har gått seg vill? Det er det mest sørgelige syn du kan tenke deg. Når en mann går seg vill, blir han sprø. Han vet ikke hva han gjør. Vi fikk tak i en mann der ute, en gutt, og han hadde gått seg vill i skogene, og han var tenkt. . . Han var en kvegoppdretter, men han var i feil territorium og han gikk seg vill, på avvei. Og da de fant ham tre dager senere, løp han som en villmann, og ropte av full hals. Leppene hans var helt oppspist, og han kastet geværet sitt bort og han visste ikke hva han skulle gjøre. Og da hans egen bror, da. . . De måtte fange ham og binde ham. Da hans egen bror kom til ham, slåss han mot ham som et villdyr, prøvde å bite ham, han visste ikke hvor han var. Hvorfor? Han hadde gått seg vill. Og når en mann har gått seg vill, er han i en forvirret tilstand. Og han vet ikke at han er i den tilstanden, fordi det at han har gått seg vill kommer denne feberer på ham, og han vet ikke hvor han er og hvordan han oppfører seg.

²⁹ Slik er det når en mann er bortkommen fra Gud! Han vil gjøre ting som han vanligvis ikke ville gjøre. Han vil gjøre ting som—som er hinsides tankene av et menneske å gjøre. En mann som har kommet bort fra Gud, en menighet som har kommet bort fra Gud, en menighet som har gått bort fra Gud, kommet bort fra prinsippene i Guds Bibel, vil gjøre ting som du noen ganger ikke ville forvente å finne i en levende Guds menighet. De vil skaffe pengene sine ved bingospill, spille lotteri, pengespill, alt de kan gjøre. De lærer hva som helst, finner seg i hva som helst, klapper menn på skulderen som er store betalere i menigheten, og lignende, for at de kan klare seg. Det er riktig. Setter diakoner i styret som har vært gift fire eller fem ganger, bare for å klare seg, for å få endene til å møtes. Det er bare en ende som du trenger å møte, det er, din forpliktelse overfor Gud. Stå og fortell Sannheten! Bortkommen, en bortkommen mann er i en forvirret tilstand, han er en galning.

³⁰ Guiden har innsikt i, hvordan man skal gå og hva en skal gjøre. Gud i. . . Gud har alltid sendt en guide til Sitt folk. Gud har aldri sviktet. Han sender en guide, men du må ta imot den guiden. Ser dere? Du må tro det. Du må gå den veien han sier. Hvis du kommer inn i en villmark, og guiden din sier "vi går *denne* veien," og likevel mener du at du vil gå *den* veien, så vil du gå seg vill. Så når du. . . Gud sender oss en

guide for å veilede oss, vi må følge den guiden. Uansett hva vi mener, hva som ser fornuftig ut og hva som ser latterlig ut, vi har ikke forutsetninger til å skille mellom det, guiden er den eneste.

³¹ Gud, i det Gamle Testamentet, sendte profeter. De var guider, fordi Herrens Ord kom til profeten. De var guider. De veiledet folket som vi talte om i går kveld, om Jesaja og Ussia. De var opplært, og lærte folket og veiledet dem. Og nå har Gud alltid sendt Sine guider, Han har aldri vært uten en guide, gjennom alle tidsaldrene. Gud har alltid hatt noen som har representert Ham på denne jorda, i alle tidsaldre.

³² Nå, noen ganger kommer de bort fra guiden, “ute av kurs”, som vi kaller det. Da Jesus var her på jorda, husker du ikke at Jesus sa til fariseerne, “Dere blinde guider”? Blinde guider, blinde for åndelige ting. Ser dere? Nå, de var ment å være guider, guider for folket, veilede folket til frelse. Men Jesus sa: “Dere er blinde!” Og Han sa: “La dem være i fred, for hvis en blind leder en blind, vil de ikke begge falle i grøfta?” Blinde guider! Å, hvor verden har blitt besmittet med det, blind veiledning. Han vil ikke at du skal stole på din egen forståelse. Gud vil ikke at du skal stole på din forståelse eller dine tanker, eller noen som helst menneskelagde tanker.

³³ Gud sender en Guide, og Gud ønsker at du skal huske at det er Hans utvalgte Guide. Og vi må huske på Ham. Her står Det, Jesus sa: “Jeg vil ikke forlate dere, men Jeg vil be Faderen og Han vil sende dere en annen Trøster.” Og denne Trøsteren, når Han skal komme, skulle veilede oss til hele Sannheten. Og Guds Ord er Sannheten, og Ordet er Kristus, “Jeg er Veien, Sannheten, og Livet,” Han er Ordet, “I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, Ordet var Gud. Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss.” Så hvis vi følger den virkelige ekte Guiden, den Hellige Ånd, skulle Han fortelle oss hva Han har sett, hva Han har hørt, og Han skulle vise oss de kommende ting. Amen. Der har du det. Han vil vise dere de kommende ting.

³⁴ Og når menighetene i dag forkaster Det, hvordan kan vi da forvente å komme til Himmelen? Når den Hellige Ånd ble sendt til oss for en Guide, tar vi en kardinal, en biskop, en hovedtilsynsmann, eller noe lignende til å veilede oss, når den Hellige Ånd ble gitt oss for å veilede oss.

³⁵ Og den Hellige Ånd taler alltid av Ordet. “Jeg har mye å fortelle dere, dere kan ikke forstå Det nå, men når Han kommer, vil Han veilede dere til Det.” Det er grunnen til Seglenes komme. Ved slutten av det Syvende Segl, skulle Guds mysterier være fullbyrdet, å vite Hvem Gud er, hva Han er, hvordan Han lever, Hans natur, Hans Vesen. Det er meningen at dere skal være helt oppe *her* innen den tid, ser dere, før oss

inn i Guds sønner og døtters fulle skikkelse, en Menighet som er vasket i Kristi Blod, som er kjøpt uten penger, er betalt av og med Jesu Kristi Blod.

³⁶ Nå, her er vi, en Guide, og Han er Guds tilveiebrakte Guide. Nå, vi reiser gjennom en villmark og vi er på vei til et sted, og vi kan ikke klare oss uten denne Guiden. Og la noen prøve å sette inne en annen guide hvis de tør! Hvis du gjør det, vil han lede deg vekk fra veien. Denne Guiden kjenner veien! Han kjenner hver millimeter av veien. Han kjenner hver tanke som er i ditt hjerte. Han kjenner alle som er her. Han vet hvem du er og hva du har gjort, og alt om deg. Han er Guds Guide, den Hellige Ånd, og vil åpenbare ting for deg, og vil fortelle ting som Han har hørt, kan gjenta dine ord nøyaktig tilbake og si hva du sa. Amen. Fortelle deg hva du har vært, hva du har, hvor du går. En Guide, den korrekte Guiden, og Han vil veilede deg til hele Sannheten, og Hans Ord er Sannheten.

³⁷ Nå, den Hellige Ånd vil aldri noensinne, si “amen” til en eller annen menneskelagd trosbekjennelse. Den vil kun bifalle Guds Ord med “amen,” fordi Det er slik. Den Hellige Ånd vil ikke lede deg noen annen vei. Nå det rare er, at vi alle, alle våre store denominasjoner og slikt, vi hevder hver og en å være ledet av den Hellige Ånd, og det er så stor forskjell som dag og natt i oss alle.

³⁸ Men da Paulus, den lille fariseeren som tok imot den Hellige Ånd da Ananias døypte ham, og han dro til Arabia og studerte i tre år, kom tilbake, og rådførte seg aldri med menigheten om noe på fjorten år, og da han kom og møtte Peter, overhodet for menigheten i Jerusalem, var de helt enige i Lære. Hvorfor? Den samme Hellige Ånd! Der Peter døypte i Jesu Kristi Navn, gjorde Paulus det samme uten at noen fortalte ham det. Der Peter lærte dåpen i den Hellige Ånd, og helliggjørelse, og så videre; gjorde Paulus det samme, uten å rådføre seg med menigheten, fordi Den var den samme Guiden. Så hvordan kan vi være i dag når mennesker fornektet disse Sannhetene? Da Peter lærte det han gjorde om måten menigheten skulle bli satt i orden, hadde Paulus den samme Læren, fordi de hadde den samme Guiden.

³⁹ Guiden kommer ikke til å ta en over *denne* veien, og en annen over *den* veien, og sende en øst og den andre vest. Han kommer til å holde dere sammen. Og hvis vi bare vil la den Hellige Ånd holde oss sammen, vil vi være ett. Hvis—hvis du bare ikke lar Djevelen styre deg inn på den gale veien, vil vi være ett hjerte, ett sinn, en akkord, ved én Ånd, den Hellige Ånd, Guds Guide som vil veilede oss til hele Sannheten. Det er riktig. Men du er nødt til å følge din Guide. Ja, sir.

⁴⁰ Se på Nikodemus, han trengte en Guide, selv om han var en smart mann. Han var en lærer, omtrent åtti år gammel.

Han var av fariseerne, eller—eller Sanhedrin Rådet, Rådet, Presteforeningen. Han var en av deres mektigste menn, en lærer i Israel, en mester i det. Tenk, en mester lærer! Ja, han kjente lovene, men da det kom til å bli født på ny, trengte han en Guide. Han tørstet etter det. Han visste det måtte være noe annet. Hans uttalelser til Kristus den natten beviste det. Det beviste også dette, følelsen til resten av dem, men ingen av dem hadde akkurat den—akkurat den dristigheten som han hadde. Det var ingen av dem som kunne komme opp der og gjøre det han gjorde. Dere alle, folkens, fordømmer Nikodemus ved å komme på natten. Han kom dit. Han kom frem. Jeg kjenner noen mennesker som ikke engang vil komme, dag eller natt. Men han kom dit, og han trengte en Guide, og han sa: “Mester, vi,” fra Sanhedrin Rådet, “vi vet at Du er en Lærer kommet fra Gud.” Hvorfor visste han det? Han var stadfestet. Ser dere, han ville vite hva denne nye fødselen betydde, og han gikk rett til den Ene rette, fordi Gud hadde stadfestet at Dette var Hans Guide, Jesus. Hør her hva han sa: “Mester, vi vet at Du er en Lærer som kommer fra Gud, for ingen kan gjøre disse tingene som Du gjør, uten at Gud er med ham.”

⁴¹ Det var en stadfestelse der, at det var en levende Gud inni Ham. Hva Han vitnet, “Ikke Meg som gjør gjerningene; det er Min Far som bor i Meg. Sannelig sier jeg dere, Sønnen kan ikke gjøre noe i Seg Selv; men bare det Han ser Faderen gjøre, det gjør Sønnen likedan. Faderen arbeider, og Jeg arbeider fortsatt.” Med andre ord, Gud viste Ham hva Han skulle gjøre, og Han gikk og bare utførte det. Han gjorde ingenting før Gud sa Han skulle gjøre det. Amen. Det er de virkelig åpne fakta om det. Hvis vi bare ville bevege oss og vente inntil Ånden beveget oss til å gjøre det! Slik er det. Og så være så fullstendig fortapt i Kristus at Han ikke trenger å dytte deg rundt som Han gjør med meg, men det første lille nikket med Hans hode, er du rede og ingenting kommer til å stoppe deg, fordi du vet at det er Guds vilje.

⁴² Han trengte en Guide. Han var en stadfestet Guide. Han kunne bli ledet av denne Guiden fordi han visste at denne Guiden var inspirert av Gud. Han visste at tradisjonene han hadde tjent, kanskje hos fariseerne, sadukeerne, og hva mer, han hadde tjent de trossetningene hele tiden og ikke sett noe skje. Men her kommer en Mann på scenen, og sier Han er Bibelens lovede Messias. Så snur Han seg rundt og gjør selve Guds gjerninger. Jesus sa: “Hvis Jeg ikke gjør Min Fars gjerninger, så tro Meg ikke. Men hvis dere ikke kan tro Meg, da tro selve gjerningene Jeg gjør, for de vitner om Meg.”

⁴³ Så, ikke rart Nikodemus kunne si: “Mester, vi vet Du er en Lærer kommet fra Gud, for ingen kan gjøre de ting som Du gjør uten at Gud er med Ham.” Ser dere, han trengte en Guide, selv om han var en mester i det. Han var en leder av sin menighet.

Han hadde verdighet, og han hadde—han hadde fremstående posisjoner, og han var en mektig mann; uten tvil, respektert av alle menneskene i landet. Men da det kom til å bli født på ny, trengte han en Guide! Så gjør vi, ja, vi trengte en Guide.

⁴⁴ Kornelius, han var en mektig mann, en hederlig mann. Han bygde menigheter. Han respekterte jødene fordi han visste at deres religion var rett. Og han betalte almisser, og han ba hver dag, men da den Hellige Ånd kom (Noe hadde blitt lagt til menigheten), trengte han en Guide. Gud sendte ham den Hellige Ånd. Han sendte Den i personen Peter, “For mens Peter ennå talte disse Ord, falt den Hellige Ånd på ham.” [Tomt spor på lydbandet—Red.] Gud brukte Guiden gjennom Peter. Han brukte Den, fordi Han veiledet Kornelius til den rette veien. Og mens han ennå talte, falt den Hellige Ånd på de hedningene. Da sa han: “Kan noen nekte dem vannet, så de ikke skulle bli døpt?” Ser dere, fortsatt Guiden som taler, ikke Peter. Fordi det var en flokk med jøder . . . eller hedninger, “urene, skitne” for ham, og han ville ikke engang gå. Men Guiden sa: “Jeg sender deg.” Du gjør ting som du ikke trodde du ville gjøre, når Guiden får fullstendig kontroll, når du lar Ham veilede deg. Å, hvor vidunderlig det er å være ledet av den Hellige Ånd. Han er Guiden. Ja vel. Han talte gjennom Peter og fortalte ham hva han måtte gjøre. Så da de alle mottok den Hellige Ånd, sa han: “Vi kan ikke nekte dem vannet, ser at disse har fått den Hellige Ånd slik vi gjorde det i begynnelsen.” Og de døpte dem i Navnet til Herren Jesus. Nå, hvem ledet ham til å gjøre det? Guiden som var i ham. Fortalte ikke Jesus dem, “Tenk ikke på hva dere skal si, fordi det er ikke dere som taler; det er Faderen som bor i dere, Han skal tale”? Amen.

⁴⁵ Eunukken, som kom ned fra Jerusalem. Og Gud hadde en Guide i verden på den tiden, den Hellige Ånd, og Han hadde en mann der nede som var fylt med denne Guiden. Han var ikke engang en predikant, han var en slags diakon. Og han var der nede og helbredet syke og kastet ut djevler, og lagde et stort oppstyr, stor glede var i byen. Han hadde hundrevis av mennesker samlet rundt seg, og Guiden sa: “Det er men enn nok, la oss gå tilbake denne veien.” Han diskuterte ikke med Guiden sin.

⁴⁶ Tvil aldri på Ordene til din Guide. Følg Ham. Hvis du ikke gjør det, vil du gå deg vill. Og, husk, når du forlater Ham, er du på egenhånd, så vi ønsker å holde oss nær til Guiden.

⁴⁷ Så på veien, sa Han: “Forlat denne flokken nå, Filip, og gå ut i ødemarken hvor det ikke er noen. Men jeg sender deg ut der, og det vil være noen der når jeg sender deg ut der.” Her kom en ensom eunukk, han var en mektig mann hos dronningen nede i Etiopia. Så han kom nedover, leste Jesajas Bok. Og Guiden sa: “Gå nær til vognen.”

Og han sa: “Forstår du det du leser?”

⁴⁸ Han sa: “Hvordan kan jeg forstå når jeg ikke har noen til å veilede meg?” Å, du! Men Filip hadde Guiden. Amen. Og han startet fra det samme Skriftstedet, og forkynte Kristus for ham. Amen. Guide! Ikke fortell ham en eller annen trosbekjennelse, han fortalte ham om Guiden, Kristus! Og han døpte ham der ute i et vann. Ja visst, slik var det. Å, hvor jeg liker det!

⁴⁹ Da Israel forlot Egypt til det lovede land, i 2. Mosebok 13,21, visste Gud at de aldri hadde gått den veien før. Det var bare førti miles, men likevel trengte de noe til å gå med dem. De ville ha gått seg bort. Så Han, Gud, sendte dem en Guide. 2. Mosebok 13,21, noe slikt som dette, “Jeg sender Min Engel foran dere, Ildstøtten, for å bevare dere på veien,” til å veilede dem til dette lovede landet. Og Israels barn fulgte den Guiden, Ildstøtten (natt), Skyen om dagen. Når Den stoppet, stoppet de. Når Den reiste, reiste de. Og når Han fikk dem nær til landet, og de ikke var skikket til å gå over, ledet Han dem tilbake til villmarka igjen. Han ville ikke gå med dem.

⁵⁰ Det er hva det er, menigheten i dag. Ingen tvil om at uten Guds langmodighet i dag, slik det var på Noas dager, menigheten ville ha reist hvis den bare hadde blitt korrigert og satt i orden. Men Han må lede oss rundt og rundt og rundt.

⁵¹ Lite visste Israel, da de ropte, og så de døde soldatene fra Egypt, de druknede hestene, Faraos vogner snudd opp ned, de fikk sin seier, Moses i Ånden, sang i Ånden, Mirjam danset i Ånden, og Israels døtre løp opp og ned på elvebredden, ropte og danset, at de bare var noen få dager unna melk og honning. Lite visste de at det var førti år unna, fordi de begynte å knurre mot Gud og Guiden.

⁵² Og vi finner oss selv på samme måten. Jeg drar til Shreveport etter dette. Og den Hellige Ånd falt på høsttakkefesten, femti år siden, i–i Louisiana, på høsttakkefesten. Hvor menigheten har falt siden den tiden! Innser dere at den romerske katolske kirke var pinsemenigheten i sin begynnelse? Det er sannheten. Det stemmer. Det var en pinsemenighet, men de stive geistlige begynte å komme inn og forandre Guds Skriftsteder til deres tradisjoner, la til Det dogmer, og så videre. Og se hva de har nå, ikke et fnugg Skriftsteder i noe av det. De byttet ut noe for noe annet, et brødstykke for den Hellige Ånd. De byttet ut neddykking med skvetting. De byttet ut “Herren Jesus Kristus” med “Fader, Sønn og Hellig Ånd.” De byttet ut alle disse flotte Guds artikler som var lagt ut for oss, og de er langt, langt vekk, langt vekk fra den Skriftens Lære.

⁵³ Og Pinsen falt i Louisiana, femti år siden, og hvis den består to hundre år til, vil den være lengre vekk enn den katolske kirke er, hvis den fortsetter å falle slik den har

gjort disse femti åra som har gått, fordi de bare legger til det hele tiden, uten avbrudd. De gammeldagse predikantene er borte. Gatemøtene, hører du aldri om. Alt vi har er en masse Hollywood som er tillagt det, kortklippede kvinner som har på seg shorts, oppsminka, og alt annet, kaller dem selv kristne. En eller annen liten Ricky med en gitar, løper opp og ned på stedet, og kvinner med kjoler så tetsittende som en . . . akkurat som en flådd wienerpølse med skinnen på utsiden, omtrent, dansende rundt oppe på plattformen, løpende opp og ned på plattformen, dansende med øreringer hengende ned, og en av disse her nye landets damefrisyre, så kalle det kristendom.

⁵⁴ Hva vi trenger er en gammeldags, Gud-sendt, brennende varm religion som vil skælde den verdsligheten ut av menigheten. Vi trenger å komme tilbake til den Hellige Ånd og ild, tilbake til det som brenner ut slagget, bringer den gammeldagse forkynnelsen tilbake, gjør Himmelen høy, og helvete varmt, rett frem som et geværløp. Vi trenger den type forkynnelsen. Men gjør du det i dag, vil forsamlingen din stemme deg ut.

⁵⁵ Noen ganger blir gode predikanter ledet vill av sine forsamlinger. Det er grunnen til at jeg ikke har noe denominasjon. Jeg har ett hovedkvarter, det er fra Himmelen. Hvor enn Han sender, der går jeg. Hva enn Han sier, sier jeg. Vi ønsker ikke noe denominasjon. Om denne menigheten noen gang snakker om denominasjon, har dere mistet deres pastor der og da. Jeg ville ikke vært i det, ikke for fem minutter. Enhver menighet som noen gang ble en denominasjon gikk under, og si meg en som ikke gjorde det, og si meg en som noen gang reiste seg igjen. Den Hellige Ånd er sendt for å lede menigheten, ikke en gruppe menn. Den Hellige Ånd er all visdom. Menn blir stive, likegyldige.

⁵⁶ Gud fortalte dem at Han ville sende dem en Guide, Han ville lede dem på veien. Og så lenge de fulgte den Ildstøtten, gikk det bra med dem. Han ledet dem opp til utgangen til det lovede land, og da var det så langt som Han skulle gå. Deretter Josva, den store krigeren, husk dagen da han fortalte dem, "Hellige dere, den tredje dagen kommer Gud til å åpne opp Jordan her nede og vi skal gå over"? Nå legg merke til hva han sa (jeg liker dette) i Skriften, han sa: "Hold dere tett bak Arken, for dere har ikke gått denne veien før."

⁵⁷ Hva var Arken? Ordet. Ikke reis på deres denominelle ruter nå, hold dere rett bak Ordet, for dere har ikke gått denne veien før. Og, broder, hvis det noen gang var en tid som den kristne menighet burde ransake seg selv, er det akkurat nå. Vi er akkurat nå ved at dette store møtet pågår i Roma rett nå, kompromisser blir inngått, kirkenes verdensråd, når alle disse denominasjonene blir forenet

sammen for å danne dyrets bilde, helt nøyaktig slik Bibelen sier. Og dere vet hva vi sa denne morgenen i Budskapene. Og her er vi, aldeles alt er rett ved døren, og folk følger fortsatt etter trosbekjennelser. Du burde holde deg bak Ordet! Ordet vil lede deg over, for Ordet er Kristus, og Kristus er Gud, og Gud er den Hellige Ånd.

⁵⁸ Hold deg bak Ordet! Å, ja, sir! Hold deg sammen med den Guiden. Hold deg rett bak Den. Ikke gå foran Den, hold deg bak Den. La Den lede deg, ikke du lede Den. La Den gå.

⁵⁹ Josva sa: “Nå, dere har aldri gått denne veien før, dere vet ingenting om veien.”

⁶⁰ Det er problemet i dag. Du trenger ingen guide til å veilede deg nedover den brede veien. Å, du kjenner alle bakgatene og alt annet. Du kjenner alle veiene til synden. Det er ingen. . . Å, du har vært omkring i lang tid. Det trengs ikke at noen prøver å fortelle deg om det, du kjenner alle snarveiene. Det er riktig, enhver synd, du vet alt om det. Ingen trenger fortelle deg hvordan stjele; du vet det. Ingen trenger fortelle deg hvordan banne; du vet det. Ingen trenger fortelle deg hvordan gjøre disse onde tingene, fordi det er klistret opp på alle trær overalt.

⁶¹ Men, husk, dere mennesker som er kristne, dere har krysset over. Dere er i et annet Land. Dere er født på ny. Dere er i Landet, et Himmelsk Land. Dere er i det lovede Land.

⁶² Du kan se, du vet veien rundt her. Å, du, ja. Du vet hva—hva, hvordan stille opp noen bestemte kort på hånda. Du vet hva terningen, når den ruller, hva den betyr, og alt slikt. Men når det kommer til det å kjenne Guds hellighet og rettferdighet og kraft, og hvordan den Hellige Ånd opererer og hva Den gjør, bør du holde deg rett bak Ordet, Guiden. Ser dere? Du har aldri gått denne veien før.

⁶³ Vel, sier du, “Jeg var en ganske smart mann, jeg hadde—jeg hadde to eksamener på college.” Du bør glemme det. Ja, sir.

⁶⁴ “Jeg gjennomgikk seminaret.” Du bør glemme det. Ja. Du bør holde deg bak Guiden. La Ham lede deg. Han vet veien; ikke du. Du har ikke gått denne veien før. “Vel,” sier du, “de har det.”

⁶⁵ Se om de har det. Jesus sa: “De som har gått denne veien, disse tegn vil følge dem. Mitt Navn, skal de kaste ut djevler, tale i tunger; eller ta opp slanger eller drikke dødelige ting, det vil ikke skade. Hvis de legger sine hender på de syke, skal de bli helbredet.” De fleste av dem avviser Den, forneker Den, sier Den ikke engang er inspirert. De følger ikke Guiden. De følger en menneskelagd trossetning. Du bør holde deg rett bak Ordet, for du har ikke gått denne veien før, vet du.

66 Men du er født på ny, og du har blitt født inn i hellighet. Du har ikke gått denne veien før. Du har re-... Hvis du går denne veien, må du komme gjennom hellighet, fordi det er et nytt Land, et nytt Liv, et nytt folk.

67 Du kommer til menigheten og du hører noen reiser seg, roper: "Ære være Gud! Halleluja!"

68 Jammen, vil du si: "Du, godeste, de gjorde aldri det i menigheten min! Jeg reiser meg og går ut!" Ser dere? Vær forsiktig.

69 Hold deg bak Ordet, nå, la Guiden lede deg. "Han vil veilede dere til hele Sannheten, og åpenbare disse ting som Jeg har snakket med dere om. Han vil vise dere det. Han vil fortelle dere de kommende ting," den ekte Guiden. Ikke gå til biskopen; gå til Guiden. Ikke gå til noen utenom Guiden. Han er den Ene som ble sendt for å veilede deg. Han er den Ene som vil gjøre det. Gud har tilveiebrakt en Guide for deg. Ta Guds tilveiebrakte vei.

70 Problemet med det er i dag, at folket som kommer til menigheten bare sitter noen få minutter, noe skjer som de ikke er vant til.

71 Jeg beundrer en liten kvinne fra en kald formell kirke, har nettopp bedt for henne. Gud kommer til å helbrede den lille kvinnen. Hun forstod ikke dette. Hun visste ingenting om det. Hun kom inn, hun sa hun ikke visste. Men jeg sa til henne: "Kom og se meg." Hun var på en måte engstelig og unnselig, men Guiden fortsatte og si til henne: "Fortsett videre." Hun fikk det. Slik er det. Ser dere, det er fordi den Hellige Ånd veilede oss til disse tingene. Ser dere, Gud har en tilveiebrakt vei.

72 Har du noen gang... Har du lagt merke til villgjessene som reiser over, endene som reiser sørover? Vel, nå husk, den lille anda ble født der borte i en dam et eller annet sted. Han kjenner ikke til øst, nord, vest, og sør. Han kjenner ikke til noe annet enn den dammen som ligger der oppe i fjellene i Canada. Han var aldri ute av den dammen, men har var født en leder. Den lille andriken ble født til å være en leder. Og så med ett, kom et kraftig snøvær over fjelltoppene en natt. Hva skjer? Den kalde brisen kommer ned gjennom der. Jeg kan tenke meg at han skjelvende, sier: "Mamma, hva betyr dette?" Ser dere, han hadde aldri følt det kalde været før. Han begynner å legge merke til rundt, han begynner å legge merket til at rundt kanten på dammen, begynner det å fryse, is kommer på dammen. Han vet ikke, men plutselig... Han ble født til å være en guide for den flokken av ender. Han vil hoppe rett ut i midten av den dammen når det slår ham. Du kan kalle det hva du vil. Vi kaller det inspirasjon, eller du kan kalle det, å, bare instinkt, hva enn det er. Han vil drive rett ut i midten av

den dammen, stikke det lille nebbet opp i lufta, og begynne, "Honk-honk, honk-honk!" Og alle endene på dammen vil komme rett til ham. Hvorfor? De kjenner sin leder, nøyaktig på måten han skriker.

⁷³ "Om trompeten gir en uklar lyd, hvem vil da gjøre seg klar for kamp?" Riktig. Hvem kan gjøre seg klar for kamp om trompeten gir en uklar lyd?

⁷⁴ Vel, hvis den lille anda gir et utydelig skrik, hvem vil da gjøre seg klar for å fly? Den lille anda vil stikke opp det lille nebbet sitt der ute, og rope: "Honk-honk, honk-honk!" Og enhver liten and vil komme til ham. "Honk-honk, honk-honk!" Her er de. For en jubelfest de vil ha, rett der i midten av den dammen, bare snurrer rundt og rundt og rundt. Etter en stund føler han det bevege seg i ham, han må dra. Han vil legge de små vingene sine ned og fly vekk fra den dammen, komme opp i lufta og flyr rundt fire eller fem ganger, og bare drar så direkte til Louisiana som han kan dra, alle endene rett bak ham. "Honk-honk, honk-honk," her kommer han. Hvorfor? Han er en guide! Amen! Ender kjenner sin guide, menigheten gjør det ikke. Ja, han vet hva han skal gjøre.

⁷⁵ Se på de gjessene, rett fra Alaska. Nå, det er en gasse som alltid leder dem, de gjessene må granske den gassen virkelig nøye. De må vite hva den gassen snakker om. Leste dere det i *Look* magasinet her for rundt fire år siden, der en gasse en gang ikke visste hva han gjorde, og ledet en flokk gjess hele veien over til England? Det stemmer. De hadde aldri pleid å være i England før. Hvorfor? De la aldri merke til sin—sin leder. Den gassen visste ikke hvor han dro. Og nå er de over der og kan ikke komme tilbake.

⁷⁶ Det er det som er i veien med mange av disse gjessene i dag, de svermer fortsatt. De sier, det *Look* magasinet sier, at disse gjessene svermer og flyr over England, men de vet ikke hvordan de kan komme tilbake. Det er slik det er med noen av de *gjessene* jeg kjenner. Dere har en sverm, og et stort langt møte, og har noen vekkelsespredikanter til å komme å tale en stund, men dere vet ikke hvor dere går. Svermer rundt og rundt, fordi dere har en eller annen gasse som leder dere bort til en denominell fest; og ikke tilbake til Guds Ord, tilbake til dåpen i den Hellige Ånd. Og så lurer vi på hvorfor vi ikke har vekkelser i våre dager. Ser dere? Du må få tak i den klare Lyden! Den Lyden er Evangelietrompeten som lyder ut Evangeliet, ethvert Guds Ord. Ikke trosbekjennelse, ikke trossamfunn; men Bibelen, den Hellige Ånd. "Disse tegn skal følge dem som tror." Ser dere? Og der går de nedover veien.

⁷⁷ En gasse fikk en gang, fortelles det, en flokk drept, prøvde å fly dem gjennom mørket, visste ikke hvor han dro, selv, og de traff fjellene der ute, og noen av dem gikk

i oppløsning, styrtet ned. Ja visst! De må kjenne til den klare lyden. Den lille anda, hvis den har den klare lyden og alle kjenner den, har de en liten svermende jubelfest og så drar de sørover. Hvorfor reiser det ned dit? Fordi det ikke er kaldt.

⁷⁸ Nå, hvis Gud gir en and nok fornuft til å gjemme seg fra kulden, hva burde Han ha gitt menigheten? Hvis en and kan gjøre det ved instinkt, hva med den Hellige Ånd i menigheten? Den skulle lede oss fra gamle formaliteter og trosbekjennelser og alt mulig, inn i en fantastisk, vidunderlig dåp i den Hellige Ånd. Det bringer dyd, kunnskap, tålmodighet, gudsfrykt, og den Hellige Ånd. Det er slik den ekte Guiden vil lede, for Han vil ikke uttrykke noe annet enn Evangeliet, bare Guds Ord. Ja visst, du trenger en Guide!

⁷⁹ Når, de vise menn, de visste ingenting om Gud. De var—de var magikere, trollmenn. De var over i Østen. Du vet, Bibelen sier: “Vi har sett Hans Stjerne i Østen, og kommet for å tilbe Ham.” De var fra vesten, de så østover og så Hans Stjerne . . . eller så vestover, de var i Østen. Vi var i Østen, og så Hans Stjerne i vesten. Ser dere? “Vi har sett Hans Stjerne i Østen.” Og, ser dere, de var i Østen. “Når vi var i Østen så vi Stjernen, og vi er kommet for å tilbe Ham.”

⁸⁰ Jeg kan forestille meg at de karene gjorde seg klare til å reise. Jeg kan forestille meg en av konene deres sa til ham, sa: “Si meg, er alt pakket sammen, men hvor er kompasset ditt?”

Han sa: “Jeg—jeg kommer ikke til å bruke kompass denne gangen.”

⁸¹ Sa: “Hvordan skal du komme deg over fjellene?” Husk, de måtte krysse elva Tigris og komme ned gjennom slettene, og, ja, de hadde en to års reise på kameler. Hvordan skulle de klare det? Sa: “Vel, dere skal ikke engang ta med et kompass.”

Sa: “Nei.”

“Hvordan reiser dere?”

⁸² “Jeg reiser Guds tilveiebrakte vei. Den Stjernen der borte vil lede meg til den Kongen.” Slik er det.

⁸³ “Vi har sett Hans Stjerne i Østen, og fulgt Den hele veien hit til vesten, for å tilbe Ham. Hvor er Han?” De fulgte Guds tilveiebrakte vei. De ble viklet inn i en masse trossetninger der nede en liten stund. De kom inn i Jerusalem og begynte å gå opp og ned gaten, disse fineste kledde menneskene, sa: “Hvor er Han? Hvor er Han født jødernes Konge?” Vel, det var ledelsen, det var Jerusalem. Så visst burde den store menigheten vite noe om Det. “Hvor er Han? Hvor er Han født jødernes Konge? Vi har sett Hans Stjerne i Østen, vi er kommet for å tilbe Ham. Hvor er Han?”

84 Vel, de dro over til pastor *Så-og-så* og til øversteprest *Så-og-så*, ingen av dem visste noe om Det. “Men, det er født En jødernes Konge, hvor er Han?” De visste ikke.

85 Men det var en flokk med hyrder der ute i åssiden som hadde en herlig stund, ja, sir, fordi de hadde kommet Guds tilveiebrakte vei.

86 Så de oppholdt seg rundt der, og umiddelbart sa han: “Jeg vil si dere hva vi burde gjøre, vi burde ha et styremøte.” Så kalte de inn Sanhedrin Rådet, og—og tenkte at de kanskje fikk høre noe om Det. “Nei, vi vet ikke noe om Det.”

87 Det er det samme som det er i dag. De vet ingenting om denne Guiden, denne Hellige Ånd som helbreder, fyller, frelser, kommer igjen. Guiden som har fortalt oss alle disse tingene som har skjedd, her er vi midt iblant dem. En Skjelner av hjertets tanker; de vet ingenting om Det, de kaller Det mental tankeoverføring eller noe. De vet ikke hva de skal si om Det.

88 Så, dere skjønner, de vise menn, så lenge... Husk, da de kom inn i Jerusalem, forsvant Stjernen. Og så lenge du ser etter trossetninger og denominelle menn til å lede deg til Gud, vil Guds hjelp forlate deg. Men da de ble lut lei av det, og forlot dem, forlot trossetningene og trossamfunnene til de jødene, og dro ut av Jerusalem, så dukket Stjernen opp igjen og de frydet seg med overstrømmende stor glede. De så Guiden igjen! Å, hvordan det er, kom inn i en eller annen gammel kald formell kirke, så gå tilbake til en god en i fyr og flamme, ser dere Guiden leder, hvilken forskjell det er! Ja, “Vi har sett Hans Stjerne i Østen og har kommet for å tilbe Ham.”

89 Josva sa til dem: “Nå følger dere Arken, for dere har aldri vært denne veien før.” Gud vil ikke tillate den Arken å gå noe annet sted enn den rette. Alle fulgte Den, og Den gikk rett over Jordan.

90 Det samme er i dag, ved den Hellige Ånd. Ja, sir. Det eneste vi vet, om det er den Hellige Ånd eller ikke, vi ser manife-... manifestasjonene av Den, manifestasjonene stadfester Guds Ord.

91 Nå, for ikke lenge siden, hadde en gruppe brødre blod og olje, og det er i orden hvis de ønsker å gjøre det på den måten. Jeg... Det er ikke en stadfestelse for meg. Det er en Skriftens stadfestelse, ser dere, så lenge det stadfester hva Gud har sagt, er det helt i orden. De sa: “Dette er forklaringen på at du har fått den Hellige Ånd, du har olje i hånda di.” Nå, jeg—jeg kan ikke gå for det. Skjønner? Nei, jeg tror ikke den oljen har noen ting å gjøre med det. Og hvis det blodet skal helbrede og frelse, hva skjedde med Jesu Kristi Blod? Hvis den oljen helbreder, hva med Hans sår? Ser dere? Ser dere?

⁹² Jeg vil at Guiden skal komme, som bringer deg til Sannheten i Ordet, da vet du at du har siktet inn og klar for nedtellingen. Det er riktig, bli klar for å fly avsted. Ja, sir. Ja, hvorfor det? Guiden er den Ene Som gjør det virkelig.

⁹³ Jeg har et Skriftsted her, jeg hadde gitt disse Skriftstedene, men jeg ønsker å lese denne her. Det er Peter andre brev, det 1. kapittelet, 21. verset.

For... profetier kom ikke i gamle tider ved menneskers vilje: men ved Guds hellige menn talte drevet av den Hellige Ånd.

⁹⁴ Hvordan kom profetien? Ikke ved menneskers vilje, denominelle trossetninger; men ved Guds vilje, når hellige menn ble drevet av den Hellige Ånd. Han har alltid vært Guds Guide. Det var den Hellige Ånd som var i Ildstøtten, det var den Hellige Ånd, hvem som helst vet at det var Kristus. Moses oppga Egypt, aktet Kristi vanære av større rikdom enn det Egypten hadde. Kristus var den Ene. Vel, når de står der ute og sier: "Vel, Du sier Du er . . . Men, Du er jo ikke over femti år, og sier Du har sett Abraham?"

⁹⁵ Han sa: "Før Abraham var, ER JEG." JEG ER var den Ene som møtte Moses i Ildstøtten i en brennende busk. Ja, sir. Han var Gud gjort kjød. Ikke en tredje person; den samme Personen i en annen tjeneste. Ikke tre guder; tre tjenester av én Gud. Korrekt.

⁹⁶ Ja vel, nå, Skriften. Alltid, når Gud tilveiebringer, tilveiebringer Han det beste. Da Gud tilveiebrakte en måte å styrke Sin menighet, tilveiebrakte Han det beste. Da Han gav Adam og Eva, i Edens hage, hva Han gav dem var Sitt Ord. "Hold dere bak dette Ordet, og dere er trygge. Men hvis dere kommer vekk fra Det, den dagen dere eter av det den dagen vil dere dø." Gud har aldri forandret Sin strategi. Og Satan har aldri forandret sin; på dem måten han kom til Adam og Eva, kommer han til dem i dag. Hvorfor? Ved å prøve å resonnerer Det ut. "Nå, det er fornuftig at Gud ikke ville. Å, Gud har sagt," sa Satan, "men en hellig Gud vil så visst ikke gjøre dette." Så visst vil Han, fordi Han sa Han ville!

⁹⁷ Og det er hva folk sier i dag, "Å, vent nå! Du tror vel ikke, hvis jeg går i menigheten og betaler tienden min, og jeg gjør dette, og hint, at Gud vil kaste meg ned der?" Uten at et menneske blir født på ny, kan han ikke forstå Guds Rike! Ser dere? Ingen unnskyldninger! "Vel, den stakkars gamle mannen, den stakkars gamle kvinnen, der er en god gammel sjel." Den eneste måten de noen gang kan se Gud på, er å bli født på ny. Det er alt. Jeg bryr meg ikke hvor liten, hvor gammel, hvor ung, hva de gjorde, hvor mye de gikk i menigheten, hvor mange denominasjon de kjenner, hvor mange trossetninger de kan legge frem. Du må bli født på ny ellers er du ikke en gang på fundamentet, til å begynne. Det er helt riktig.

⁹⁸ Så, ser dere, du trenger Guiden. Han vil veilede deg til Sannheten, og Sannheten er Ordet. Han vil veilede deg. Og slik har det alltid vært. Gud trenger aldri å forandre noen ting, for Han er uendelig og Han vet hva som er best. Han er allestedsnærværende, Han er allvitende, Han er—Han er alt. Det er riktig, Gud er, så Han trenger ikke forandre Seg. Ja vel.

⁹⁹ Han er en Stadfester av veien Han leder deg. Den Hellige Ånd, Guiden, er Stadfester av det samme Ordet som Han lærer. Nå, Lukas ble ledet av Guiden, til å si: “Gå ut i all verden, forkynn Evangeliet for all skapningen. Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, den som ikke tror skal bli fordømt. Og disse tegn skal følge dem som tror; i Mitt Navn skal de kaste ut djevler, tale med nye tunger, ta opp slanger, drikke dødelige ting, legge hender på de syke og de skal bli helbredet.” Og Bibelen sier at, “De dro frem overalt,” ledet av Guiden, vet dere, “forkynte Ordet, med tegn som fulgte med.” Hva var det? Guiden stadfestet at Det var Sannheten!

¹⁰⁰ Det var Guds politikk. Det var slik det ble lagt ut. Det er Hans program; Han kan ikke gå fra det, fordi Han er uendelig. Amen. Han kan ikke gå fra det; Han er Gud. Jeg kan forandre meg; jeg er en mann. Du kan forandre deg; du er en mann eller kvinne. Men Gud kan ikke forandres. Jeg er begrenset; jeg kan gjøre feil og si ting feil, alle kan vi det. Men Gud kan ikke det, og være Gud. Hans første avgjørelse er fullkommen. Slik handler Gud når han kommer på scenen, det er måten Han må handle på hver gang. Hvis Han er kalt på scenen for å frelse en synder, frelser Han ham på grunnlaget av én ting. Neste gang en synder kommer, må Han handle på samme måten, ellers handlet Han galt den første gangen Han handlet. Amen. Jeg elsker Ham. Jeg vet det er Sannheten.

¹⁰¹ Jeg er femti-tre år gammel, har forkynt Evangeliet her i tretti-tre og et halvt år, jeg har aldri sett Det feile. Jeg har sett Det blitt testet jorda rundt sju ganger, i alle typer religioner og alt mulig annet, foran så mange som en halv million på én gang, og aldri har Det feilet. Jeg snakker ikke fra en eller annen bok, jeg snakker av personlig erfaring, at jeg vet at Gud står bak Sitt Ord og ærer Det. Nå, hvis du har en eller annen trossetning, bør du passe på. Men den Hellige Ånd vil stå bak Guds Ord.

¹⁰² I Johannes, det 1. kapittelet og det 1. verset, sa han: “Han er Ordet. Han er Guiden. I begynnelsen var Ordet, Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet ble kjød og bodde i blant oss.” Du store!

¹⁰³ Peter ble ledet til å si, i Apostlenes gjerninger 2,38, hvordan motta den Hellige Ånd, han sa: “Omvend dere, alle sammen, bli så døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, og så vil Guiden lede dere derfra.” Ja, det er tingen å gjøre.

Først, omvend deg fra dine synder, din vantro, at du ikke har trodd disse tingene. Omvend deg, og bli så døpt, og så vil Guiden lede deg derfra. Ser dere, det er din plikt. Det er din plikt å omvende deg. Det er din plikt å bli døpt. Så er det Guidens plikt å lede deg derfra, lede deg fra dyd til kunnskap, til avholdenhet, til tålmodighet, til gudsfrykt, og til broderkjærighet, og den Hellige Ånd forsegler deg. Ser dere? Da er du en fullkommen Guds skikkelse, en ekte Guds mann, en ekte Guds kvinne, forankret i Kristus. Jeg elsker det, det å være forankret i Kristus.

¹⁰⁴ Ja, Markus ble ledet av den Hellige Ånd, til å skrive Markus 16, selvfølgelig.

¹⁰⁵ Johannes ble ledet da han skrev Åpenbaringen. Han ble ledet av Guiden. Han ble også ledet av Guiden til å si: "Om noen tar ett Ord bort fra Det, eller legger ett Ord til Det, han vil bli fratatt, sin del, fra Livets Bok."

¹⁰⁶ Nå, hvordan kan du erstatte noe med Guds Ord, og fortsatt si du er ledet av den Hellige Ånd? Gir ikke mening, gjør det? Nei, sir. Det gjør det ikke.

¹⁰⁷ Han har vært min Guide gjennom livet. Han har veiledet meg til Livet. Han var den Ene som ledet meg til Livet, og Han er mitt Liv. Uten Ham har jeg intet Liv. Utenfor Ham ønsker jeg intet annet. Han er alt mitt Alt-i-Alt. I prøvelsens tid, står Han med meg. I går velsignet Han meg, i dag har de gjort det samme. Hva kan jeg forvente? Den samme for evig, pris Hans Navn! Amen. Ja, sir. Han lovet det. Han vil gjøre det. Han er mitt Liv, Han er min Guide, mitt Alt-i-Alt. Jeg har stolt på Ham. Jeg har hatt noen harde prøvelser. Jeg stoler på Ham hvor enn jeg går. Jeg vil at du skal gjøre det. Hvis du går for å vaske, dere kvinner, stol på Ham. Hvis du går til byen, stol på Ham.

¹⁰⁸ Jeg hadde en tid hvor jeg trodde at jeg var en ganske god skogsmann, du vet, jaktet så mye. Jeg tenkte, "Jeg er helt idiotsikker, ingen kommer til. . . Du kan ikke miste meg. Min mamma var halvt indianer, og jeg elsket det. Å, du! Du kan ikke miste meg i skogene, jeg vet hvor jeg er."

¹⁰⁹ Og på bryllupsturen min, lurte jeg på en måte kona lite grann, jeg sa til henne: "Du vet, kjære, det ville være fint for oss å gifte oss tjue-tredje oktober." Selvfølgelig, det var da Herren sa jeg skulle gjøre det.

¹¹⁰ Og jeg tenkte, "Nå, for en liten bryllupstur, jeg sparer pengene mine, og jeg vil ta henne med over ved Niagarafallene, og gå over på Adirondack og jakte litt." Ser dere? Så jeg tok med henne og Billy, han var bare et bitte liten kar. Og så måtte jeg ta henne med på en bryllupstur, og det var en jakttur, også, vet du. Så—så jeg tenkte det ville være en god ting å gjøre. Og så tok jeg henne med opp, og det. . .

111 Jeg skrev til Mr. Denton, skogvokteren. Og vi skulle dra opp på Hurricane fjellet. Og jeg sa: “Mr. Denton, jeg kommer opp, jeg ønsker å jakte litt bjørn med deg denne høsten.”

112 Og han sa: “Ok, Billy, kom bare opp.” Så sa han: “Jeg vil være der oppe på en bestemt dato.” Vel, kona og jeg kom opp dit en dag tidligere, og Billy, og så var hytta låst. Det var en liten tømmerkoie avsidesliggende oppi skogen.

113 Hvor, broder Fred Sothmann og jeg dro for ikke lenge siden og stod der. Den Hellige Ånd, jeg så Ham stå der, det gule Lyset beveget Seg rundt i bushen, og Fred stod rett der. Han sa: “Kom til side, Jeg ønsker å snakke med deg. I morgen,” sa, “vær forsiktig, de har lagt en felle for deg.” Sa: “Vær årvåken!” Er det riktig, broder Fred? Og jeg gikk og fortalte hundrevis av mennesker den kvelden, over i Vermont, jeg sa: “Det er lagt en felle for meg; jeg kommer til å se den. Jeg vet ikke hvor den er.” Og allerede den neste kvelden, kom den der, der var den. Sa: “Her er fellen som ble lagt.” Ja, sir. Men den Hellige Ånd ledet meg til hva jeg skulle gjøre. Og, å, du store, det var nøyaktig riktig! Å, mange av dere vet hva det var. Jeg har ikke tid til å fortelle det.

114 Men stående der på det stedet den gangen, begynte det med ett å bli kaldt den dagen. Mr. Denton skulle komme opp den neste dagen, jeg sa: “Du vet, kjære, det ville vært fint hvis jeg fikk en—en stor bukk å ta med hjem.” Jeg sa: “Vi gjorde. . . jeg måtte spare disse pennyene, og vi hadde akkurat giftet oss.” Og jeg sa: “Vi ville fått vinterkjøttet vårt hvis jeg fikk jaktet litt i dag.”

115 Og hun sa: “Vel, sett i gang, Billy.” Sa: “Nå, du må huske, at jeg aldri har vært i disse skogene,” sa hun. Hun var omtrent tjue-fem miles oppe i fjellene, vet du, og hun sa: “Jeg vet ingenting om dette.” Og hun sa: “Så jeg er. . .”

116 Jeg sa: “Vel, nå, husker du, det var to år siden jeg drepte de tre bjørnene. Det var rett bak over fjelltoppen over der.” Og jeg sa: “Nå, jeg vil få tak i en stor bukk og vi vil få tak i en bjørn,” og jeg sa: “vi vil få inn vinterkjøttet vårt.” Vel, det høres ganske fint ut, vet du. (Og vi plukket bjørnebær, og fikk fylt opp vårt mål—for den vinteren; og så solgte Billy dem, og Meda og jeg plukket dem en kveld etter jeg var ferdig med patruljeringsvakt min.) Så da sa jeg—jeg: “Vel, jeg skal ta med meg rifla mi, jeg drar dit ned.” Jeg sa: “Det er masse hjortedyr der inne, jeg vil finne en.” Og jeg sa: “Du vet,” jeg sa: “så vil jeg få tak i ham.” Og jeg sa: “Vi vil. . . jeg vil være tilbake om en liten stund.”

Hun sa: “Ok.”

117 Så, da jeg startet, var den ganske lav. Og hvem som helst av dere folk fra New Hampshire, og der oppe i New England, vet hva det betyr når den tåka kommer ned, eller hvor som helst i

fjellene, du vet ikke hvor du er hen. Det er alt. Du kan ikke se hånden din foran deg. Så da begynte jeg ned gjennom et—et lite hogstområde, lignende, kom ned, og gikk over på andre siden av åsryggen og kom opp. Og jeg la merke til en panter, som du ville kalle den i denne delen av landet. Vi kaller den, i vesten, en kuguar. De kaller den, der oppe, en fjelløve. Det er alt sammen det samme dyret. Det er en puma, det er egentlig det. Samme katt, omtrent ni fot lang, veier omtrent hundre og femti, to hundre pund. Han krysset veien, og jeg tok geværet raskt frem, ikke raskt nok til å skyte den.

¹¹⁸ Vel, jeg smøg meg videre opp over åsen, jaktet på denne kuguaren, så på bladene hvor den hadde beveget seg, vet dere. Jeg kunne høre den. Den hadde fire føtter. Jeg visste det ikke var et tobent dyr, den har fire ben. Og jeg visste den ikke var et hjortedyr, fordi et hjortedyr tramper. Og den kunne smyge seg virkelig lett, katten, vet dere, som det. Og en bjørn ruller føttene sine når den går. Og derfor visste jeg at det måtte være en kuguar. Og den var bak en tømmerstokk og jeg så den ikke, inntil jeg så vidt fikk et glimt av den, så var den borte.

¹¹⁹ Og jeg så hvor den hadde rørt opp bladene, vet du, opp over fjelltoppen, og ned som dette, og jeg fulgte ikke med den skyen som stadig nærmet seg, vet du, tåka som kom nedover. Jeg smøg meg nedover, og gikk ned gjennom en stor dal og kom inn i Giantskogen, følgende etter denne kuguaren. Jeg tenkte, “Jeg kommer til å fange den om en stund.” Jeg så et sted, og jeg løp opp på et høyt sted, og så overalt slik, og tittet rundt, så om jeg kan se den; lyttet virkelig nøye, og kom ned, smøg meg ned igjen. Du kunne høre det knake i krattskogen, langt foran meg, etter som den gikk. Ser dere, han hadde nådd trærne da så jeg ikke kunne spore den. Ser dere, han ble for smart, kom seg opp i trærne og hoppet fra tre til tre. Da visste den at jeg ikke kunne spore ham der. Å, jeg tenkte, “Å, samme kan det være!”

¹²⁰ Og jeg startet tilbake oppover elvedalen, og jeg fikk snusen av en bjørn, en gammel hannbjørn. Jeg tenkte, “Jeg vil få tak i den nå, du, det er flott!” Jeg snuste igjen, og jeg gikk litt videre, og jeg kikket etter alle typer tegn og alt mulig. Jeg kunne ikke se noe; snudde tilbake igjen, og gikk tilbake nedover den andre siden av fjellet. Og da begynte jeg å legge merke til, at det ble litt tåkete. Og jeg snuste igjen, den var i lufta et sted. Jeg sa: “Nei. Nå, hva skjedde, vindene kom *denne* veien, og jeg kom. . . Bjørnedunsten kom fra dette *den* veien, og jeg har krysset omkring nå og vindene kommer fra denne andre retningen. Så jeg må gå tilbake dit jeg luktet bjørnen den første gangen, og ta det derfra.”

¹²¹ Og på veien tilbake, kikket jeg over elvedalen, jeg så buskene beveget seg. Og da jeg gjorde det, beveget noe svart seg. Jeg tenkte, “Der er den.” Jeg la en patron inn i geværet,

virkelig raskt, og stod stille. Og, da det ble gjort, var det en kjempestor bukk, en kjempestor en. Jeg tenkte, "Det var akkurat det jeg ønsket, allikevel." Skjøt bukken.

¹²² Jeg tenkte, "Vel!" Jeg hadde ikke lagt merke til at det var ganske... På tide jeg fikk gjort den klar, så... Jeg vasket hendene mine og gjorde ren kniven min, puttet den tilbake. Og jeg tenkte, "Pris Gud! Takk, Herre Jesus, Du har gitt meg vinterkjøttet mitt. Priset være Gud!" Og jeg tok geværet mitt. Jeg tenkte, "Jeg vil gå rett tilbake opp elvedalen her nå." Jeg sa: "Se her, du, stormen kommer. Jeg bør se å komme meg ut herfra og dra tilbake til Meda og dem." Jeg sa: "Jeg må skynde meg."

¹²³ Opp elvedalen dro jeg, knappet opp den store røde frakken min, og jeg løp oppover elvedalen slik som dette, rundt. Det første du vet, jeg tenkte, "Du store, hvor tok jeg av hen?" Vinden var allerede her, trærne falt i hverandre. Jeg tenkte, "Hvor tok jeg av hen?" Jeg gikk rundt. Jeg—jeg visste jeg gikk rett mot Hurricanefjellet. Men jeg stoppet, og jeg svettet, jeg tenkte, "Hva er i veien her? Jeg har vært borte en halv time, eller tre kvarter, og jeg kan ikke finne det stedet hvor jeg tok av." Jeg så opp, og der hang hjortedyret mitt. Jeg var akkurat på det samme stedet. Jeg tenkte, "Vel, hva gjorde jeg?"

¹²⁴ Vel, jeg gikk avsted igjen. Jeg tenkte, "Jeg vil klare det denne gangen, jeg var bare ikke oppmerksom." Jeg fulgte med på enhver liten bevegelse overalt, fulgte med. Jeg fortsatte å søke, søke, søke. De skyene kom, jeg visste en snøstorm var på vei, tåka lå lavt, og så begynte jeg å legge merke til det. Jeg tenkte, "Jeg vil gå litt videre," gikk videre, videre, videre, videre, videre, videre, videre. Og jeg tenkte, "Vel, dette er rart, ser ut som jeg har sett dette stedet før." Og jeg kikket, og der hang hjortedyret mitt. Ser dere?

¹²⁵ Vet dere hva jeg var på? Indianerne kaller det "dødsrunden." Ser dere, du går i en sirkel, rundt og rundt. Vel, jeg tenkte jeg var en altfor god guide til noen gang å gå meg vill. Ser dere, ingenting behøvdtes å fortelle meg om skogene, jeg visste hvor jeg skulle gå. Ser dere?

¹²⁶ Og jeg satte i vei igjen. Jeg sa: "Jeg kan ikke gjøre denne feilen." Og jeg kom tilbake igjen.

¹²⁷ Jeg beveget meg oppover elvedalen et lite stykke, da hadde det begynt å blåse. Å, du, snø overalt! Nesten blitt mørkt. Og jeg visste at Meda ville dø den natta i villmarka, hun visste ikke hvordan ta vare på seg selv. Og Billy var bare rundt fire år gammel, tre år gammel, bare et bitte liten kar. Og jeg tenkte, "Hva vil de gjøre?" Vel, jeg kom opp så langt og jeg kom borti en mosebunn, jeg tenkte, "Jeg er på en slette et eller annet sted, og jeg kan ikke se noen ting, det er helt tåkete." Jeg gikk rundt nå.

128 Vanligvis, ville jeg ha funnet meg et sted og holdt ut, hvis jeg hadde noen med meg. Jeg ville ha holdt ut og ventet til stormen var over, en dag eller to, og kommet ut igjen. Skjært stykker av hjortedyret mitt...over ryggen min, og gått inn, spist, og ikke tenkt mer på det. Men du kan ikke gjøre det, mens kona og babyen din ligger der oppe i skogene, og går til grunne. Skjønner?

129 Så jeg begynte å tenke, "Hva kan jeg gjøre?" Så jeg gikk litt videre. Og jeg tenkte, "Nå, vent. Da jeg krysset over den første dalen, var vinden i ansiktet mitt, så jeg må ha kommet denne veien. Jeg må gå denne veien." Og jeg hadde vandret langt nede i Giantskogen, men jeg visste ikke hvor jeg var. Jeg sa: "Å!" Jeg begynte å bli nervøs. Og jeg tenkte, "Vent et øyeblikk, Bill, du har ikke gått deg vill," prøvde å bløffe meg selv. Du kan ikke bløffe det. Nei, nei. Den indre samvittigheten forteller deg at du tar feil.

130 Å, du—du prøver å si: "Å, jeg er frelst, jeg går i kirken." Ikke bekymr deg, bare vent til den dødssengen kommer, og du vil vite at det er annerledes. Din samvittighet forteller deg det. Noe inni deg forteller deg at du tar feil. Skjønner? Du vet at hvis du døde kunne du ikke møte en hellig Gud. Slik vi så Ham i går kveld, til og med de hellige Englene må dekke sine ansikter for å stå foran Ham. Hvordan kan du stå der uten at Jesu Kristi Blod dekker deg?

131 Jeg tenkte, "Å, jeg vil klare det." Jeg fortsatte videre. Og jeg fant ut at jeg stadig hørte Noe. Så jeg ble nervøs. Og jeg tenkte, "Nå, hvis jeg gjør det, kommer jeg til å gå over styr." Det er vanligvis hva en mann som har gått seg vill gjør, han går over styr i skogene. Så vil han ta geværet sitt, skyte seg selv; eller falle over en grøft og brenne benet sitt, og der ligger han, han vil dø rett der. Så jeg tenkte, "Hva skal jeg gjøre?" Så jeg begynte å gå videre.

132 Og jeg fortsatte å høre Noe som sa: "Jeg er en meget tilstedeværende Hjelp i nødens stund." Jeg fortsatte bare videre.

133 Jeg tenkte, "Nå, jeg skjønner jeg begynner å bli litt utenfor nå, jeg hører en stemme snakke til meg." Jeg fortsatte å gå videre. Jeg gikk, "whew, whew, whew," plystrer, vet du. Jeg tenkte, "Nå, jeg har ikke gått meg vill. Du vet hvor du er, gutt! Hva er i veien med deg? Du kan ikke gå deg vill. Du er—du er en altfor god jeger, du kan ikke gå deg vill." Selvskrytende, vet du, få meg selv til å bløffe meg gjennom.

134 Du kan ikke bløffe det. Langt nede *her* er et lite hjul som går rundt, sier: "Gutt, du har gått deg vill og du vet du har det. Ser dere, du har gått deg vill."

135 Jeg fortsatte og bevege meg videre. "Å, jeg har ikke gått meg vill! Jeg vil klare meg fint. Jeg vil finne veien ut." Ting

begynte å se merkelig ut, tett vind. Snø begynte å fyke, den lille maiskornsnøen, som vi kaller den "tungt snøfall." Jeg tenkte, "En kone og barn! Jeg er ikke. . ." Jeg tenkte, "Å, du!"

¹³⁶ Med det samme hørte jeg Det igjen, sa: "Jeg er en meget tilstedeværende Hjelp i nødens stund." Og jeg var en forkynner av Evangeliet da, talte rett her i tabernaklet.

¹³⁷ Så jeg tenkte, "Vel, hva kan jeg gjøre?" Jeg stoppet, kikket overalt, og der var tåka allerede lavt nå. Jeg. . . Det var det. Ingenting kunne gjøres da. Jeg tenkte, "Å, hva kan jeg gjøre?" Jeg tenkte, "Sir, jeg er ikke skikket til å leve, jeg har hatt for mye selvsikkerhet. Jeg trodde jeg var en jeger, men det er jeg ikke."

¹³⁸ Og, broder, jeg har alltid stolt på Ham. Skyting, jeg har rekorder der oppe. Og en fisker, jeg er en dårlig en, men jeg har alltid stolt på Ham. Skytter, jeg er en dårlig skytter, men Han har latt meg gjøre verdensrekorder i det. Ser dere? Skutt hjortedyr, sju, åtte hundre yard. Tok et gevær opp der og drepte tretti-fem stykker vilt uten å bomme ett skudd med den. Bare les om det hvor som helst, hvis du kan. Ser dere? Ikke meg, det er Ham. Jeg har stolt på Ham.

Der var jeg, jeg tenkte, "Hva kan jeg gjøre? Hva kan jeg gjøre?"

¹³⁹ Jeg fortsatte. . . Det kom nærmere, nærmere, "Jeg er en meget tilstedeværende Hjelp i nødens stund, en meget tilstedeværende Hjelp."

¹⁴⁰ Jeg tenkte, "Er det Gud som snakker til meg?" Jeg tok av meg hatten min. Jeg hadde patruljeringshatten min, rødt lommetørkle snurret rundt den. Jeg la den ned. Tok av meg frakken, den var fuktig. Og jeg la frakken min ned, satte geværet mitt opp mot siden av et tre. Jeg sa: "Himmelske Far, nå begynner jeg å bli utenfor meg selv, jeg hører en stemme tale til meg. Er det Deg?" Jeg sa: "Herre, jeg skal innrømme for Deg at jeg ikke er noen jeger. Jeg er ikke, jeg—jeg kan ikke finne veien. Du må hjelpe meg. Jeg er ikke skikket til å leve, og gjort de tingene jeg har gjort, kom inn her og trodde jeg visste for mye om det til noen gang å gå meg vill. Jeg trenger Deg, Herre. Kona mi er en god kvinne. Babyen min, den lille gutten min, moren hans som er gått bort, og hun prøver å være mor for ham, og jeg har akkurat giftet meg med henne. Og her er hun, et barn, der i skogene, de vil begge dø i natt. Den vinden, det vil synke ned til omtrent ti kuldegrader, og de vil ikke vite hvordan de skal overleve. De vil dø i natt. Ikke la dem dø, Gud. Ta meg til dem, så jeg kan se til at de ikke dør. Jeg har gått meg vill! Jeg har gått meg vill, Gud! Jeg—jeg kan ikke finne veien. Vil Du ikke være så snill å hjelpe meg? Og tilgi, meg for min egen selvsentrerte måte å være på! Jeg kan ikke gjøre noe uten Deg, Du er min Guide. Hjelp meg Du, Herre."

¹⁴¹ Jeg kom meg opp, og jeg sa: “Amen.” Plukket opp lommeørkleet mitt; frakken min, plukket det opp; puttet hatten min tilbake på plass; plukket opp geværet mitt. Jeg sa: “Nå vil jeg rette meg selv inn på den aller beste veien som jeg vet om, ut fra min beste forståelse; og jeg vil gå rett frem én vei, for jeg har gått rundt i en sirkel et eller annet sted, jeg vet ikke hvor. Men jeg vil gå veien Du forteller meg, Herre Gud, min Guide.”

¹⁴² Jeg begynte å gå *denne* veien. Jeg sa: “Her er det, og jeg må få meg selv til å tro det. Jeg går *denne* veien. Jeg går rett frem *denne* veien. Jeg skal ikke skifte, jeg går *denne* veien. Jeg vet jeg har rett. Jeg går *denne* veien.” Hvis jeg hadde gått den veien, ville jeg ha gått avsted over til Canada. Ser dere?

¹⁴³ Akkurat da følte jeg Noe berørte meg på skulderen min, en hånd, den følte som en manns hånd, så raskt at jeg snudde meg rundt for å se. Det var ingen som stod der. Jeg tenkte, “Hva var det?” Her ligger Bibelen foran meg. Gud, min Guide og Dommer, står her. Jeg bare kikket opp. Og rett tilbake *denne* veien, lettet den tåka med ett til jeg kunne se tårnet på toppen av Hurricanefjellet. Gikk strake veien vekk fra det, etter min beste jegerferdighet, gikk jeg vekk fra det, var virkelig sent på kvelden da. Jeg snudde meg riktig fort, styrte meg selv som *dette*. Jeg tok tak i hatten min og rakte opp hendene mine, jeg sa: “Veiled meg gjennom, Gud, Du er min Guide.”

¹⁴⁴ Jeg startet. Jeg måtte gå strake veien opp skrenter og alt mulig for å komme dit, senere og senere. Så ble det mørkt. Hjortedyr hoppet foran meg, og alt mulig. Jeg kunne ikke tenke på annet enn å holde meg selv på én vei, rett opp dette fjellet.

¹⁴⁵ Og jeg visste om jeg kunne komme til tårnet, Mr. Denton og jeg. . . jeg hjalp til å sette opp linjen den våren. Vi festet telefonkabelen fra Hurricanefjellet, hele veien ned omkring tre og en halv eller fire miles, helt ned til leiren. Og den gikk rett ned en liten vei, men, snøen lå der, så du kunne ikke se veien. Ser dere? Og vinden blåste og alt mulig, det var mørkt og snøstorm og, gående, kunne du ikke si hvor du var. Vel, det eneste jeg visste jeg kunne gjøre, etter det ble mørkt, og jeg visste ikke. . . jeg visste jeg gikk en vei, og rett opp fjellet. For jeg skulle gå opp fjellet, og tårnet stod helt på toppen av fjellet, og jeg hadde omtrent seks miles for å komme til det. Bare tenk, den tåka lettet, seks miles, bare ett hull, til jeg kunne se det!

¹⁴⁶ Og så bar jeg—jeg rifla mi i *denne* hånda, og holdt *denne* hånda oppe, for jeg hadde festet kabelen på trærne slik nedover, telefonkablene til hytta, så han kunne snakke med kona si, og så ringe derfra, fra fjellet. Og jeg skulle hjelpe ham med å ta det ned den høsten. Og jeg hadde hånda mi oppe som *dette*, sa: “Å Gud, la meg berøre den linjen.” Gikk, og armen min ble så sår, trøtt, jeg kunne nesten ikke holde den, og jeg

måtte ta den ned. Og jeg byttet med geværet og la det i *den*; gikk tilbake noen steg så jeg var sikker på og ikke gå glipp av den, så løftet hånda mi opp, begynte å gå, gå. Ble sent, mørkt, vinden blåste. Å, jeg grep tak i en gren, jeg sa: "Det er den! Nei, det er ikke den." Å, den gir. . . Ikke la den gi en uklar lyd.

¹⁴⁷ Etter en stund, da jeg nesten var klar for å gi opp, traff hånda mi noe. Å, du! Jeg hadde blitt funnet, da jeg hadde gått meg vill. Jeg holdt fast i den kabelen. Jeg slapp rifla rett ned, tok av hatten min fra hodet mitt, og jeg stod der. Jeg sa: "O Gud, hvilken følelse det er å bli funnet, når du har gått deg vill." Jeg sa: "Rett ned til enden av denne kabelen, jeg vil ikke slippe den. Jeg vil holde fast til denne kabelen. Den vil veilede meg rett dit hvor alt som er kjært for meg på jorda ligger, rett der nede. Kona og babyen min, desperate, vet ikke hvor jeg er, vet ikke hvordan gjøre opp ild, vet ikke hva de skal gjøre, og vindene blåser, og grener smeller og faller av trær." Jeg turde ikke gi slipp på den kabelen. Jeg holdt den kabelen inntil den veiledet meg rett inn dit hvor alt som var kjært for meg på jorda var.

¹⁴⁸ Det var en fryktelig opplevelse, og en mektig opplevelse å finne veien ut, men det var ikke halvparten. En dag hadde jeg gått meg vill i synden. Jeg gikk til menighet etter menighet, prøvde å finne Noe. Jeg gikk til Syvendedags adventistene, de fortalte meg: "Hold Sabbaten, slutt å spise kjøtt." Jeg dro over til baptistmenigheten, første baptistmenigheten, han sa: "Bare reis deg opp og fortell dem at du tror Jesus Kristus Guds Sønn, og jeg vil døpe deg, det er alt." Der var ingenting. Men en dag, ute i et lite kullskur, holdt jeg hendene mine oppe, jeg fikk tak i Noe; eller, kan jeg få si, Noe fikk tak i meg. Det var en Livslinje, Guiden. Og Han har ledet meg trygt så langt, jeg kommer ikke til å ta hendene mine bort fra den Kabelen. Jeg holder mine hender mot Ham. La trossetninger, trossamfunnene gjøre hva de vil, jeg holder meg til Guiden. For alle som noen gang var på jorda og alle som er i Himmelen, som noen gang har vært kjære for meg, er i enden av den Linjen. Han har ført meg trygt så langt, jeg vil stole på Ham resten av veien. "Når Han den Hellige Ånd har kommet, vil Han veilede dere og lede dere til hele. . ."

¹⁴⁹ Venner, Det har ført meg dit jeg er i dag. Det har gjort meg til den jeg er. Jeg kan gladelig introdusere Det for deg. Det er den eneste Guiden som jeg vet noe om, her på jorden eller Der oppe. Han er min Guide når jeg jakter. Han er min Guide når jeg fisker. Han er min Guide når jeg snakker med noen. Han er min Guide når jeg forkynner. Han er min Guide når jeg sover.

¹⁵⁰ Og når jeg skal dø, vil Han stå ved elven. Han vil veilede meg over strekningen. "Jeg frykter intet ondt, for Du er med meg. Din kjepp og Din stav, de korrigerer meg og veileder meg over elven."

La oss be.

¹⁵¹ Himmelske Far, jeg er så takknemlig for Guiden, den Ene som leder meg. Å, noen ganger, Far, kan jeg ikke hører Ham rundt meg, jeg blir redd. Jeg vil ha Ham nær meg fordi jeg vet ikke hvilken stund jeg skal reise over elven. Jeg vil Han skal være nær meg. Forlat meg aldri, Herre. Jeg kan ikke snakke, jeg kan ikke forkynne, jeg kan ikke jakte i skogene, jeg kan ikke fiske ved elvebredden, jeg kan ikke kjøre bilen min, det er ingenting jeg kan gjøre uten Deg. Du er min Guide. Hvor glad jeg er for å si til denne forsamlingen i kveld, hvordan Du har ledet meg i alle disse tingene, hvordan Du har ført meg!

¹⁵² Jeg tenkte her forleden dag; ikke mer enn for noen få år siden, stod her nede på gaten, og fordi at familien min hadde handlet uriktig, ville ingen snakke med meg. Jeg lengtet etter fellesskap. Ingen ville ha noe med meg å gjøre. De sa: "Faren hans er en spritsmugler." Og, Herre, så ingen ville snakke med meg. Og jeg elsker mennesker. Men en dag da jeg fikk tak i den Linjen! Nå tenker jeg, Herre, at jeg må liste meg bort og dra ut i villmarka for å få litt hvile. Hva gjorde det? Ikke personlighet, ikke utdanning; jeg har ingen. Men det var Deg, Herre. Deg, Herre. Du har latt meg sikte inn målet, du har latt meg fange den store fisken, fordi Du vet jeg ønsket å gjøre det. Du har gitt meg fedre og mødre. Du har gitt meg brødre og søstre. Du har gitt meg min helse. Du har gitt meg en kone. Du har gitt meg familie. Du er min Guide, Herre. La meg holde Din hånd, slipp meg aldri løs. Hvis en hånd blir sliten, vil jeg bare bytte hender. Hjelp meg, Herre.

¹⁵³ Og må nå hver enkelt her inne gripe tak i den samme Livslinjen, Herre, den Hellige Ånd som er vårt Liv, Livgivende kilde. Og må Den veilede oss alle til det lykkelige Landet over der, hvor livets strev er over og vårt arbeid på jorda er gjort, og da vil det ikke være noe mer høy alder, ingen syke mennesker, ingen flere bekymringsfulle netter, ikke mere gråting og bønn, ikke flere alterkall, men vi ville være unge der for evig, sykdom og sorg vil ikke være mer. Det vil ikke være mer synd, og vi vil leve i Guds rettferdighet gjennom alle tider som vil komme, gjennom en endeløs Evighet. Gi det, Far.

¹⁵⁴ Og nå, Far, hvis det er noen her inne i kveld som aldri har fått tak i den Livslinjen, må de finne Den akkurat nå. Og må den Hellige Ånd Som har veiledet. . . Og jeg kan si fra mitt hjerte, med min hånd på Ditt Ord, Han har alltid hatt rett. Jeg tar feil mange ganger. Men Han har rett. La Ham bli hos meg, Herre. La meg bli hos Ham. Og må andre her inne, som ikke kjenner Ham i kveld, må de gripe tak i Hans uforanderlige hånd, så de kan bli veiledet igjennom.

¹⁵⁵ Og en dag kommer vi ut til elven. Det kommer til å være tåkete den morgenen, også. Den gamle sjøen vil brøle, gamle

Jordan, brenningene slår inn, døden kveler livet ut av oss. Men, Gud, jeg—jeg vil ikke være redd. Jeg avklarte det for lenge siden. Jeg ønsker bare å ta av hjelmen, som en kriger, snu meg rundt, se tilbake nedover stien for å se hvor den Linjen har ledet meg til. Se hele den villmarka jeg har kommet gjennom, og ethvert tornefullt område, og alle steinhaugene jeg har slått meg på, men holdt tak i Kabelen. Som Du sa, poeten gjorde, “Noen gjennom vann, og noen gjennom elver, noen gjennom dype prøvelser, men alle gjennom Blodet.” Og jeg vil ta Dette, det gamle Sverdet her, som har beskyttet meg langs veien, og putte Det tilbake i Dets slire, rope ut: “Far, send over båten denne morgenen, jeg kommer hjem.” Du vil være der, Herre. Du lovet det. Du kan ikke svikte.

¹⁵⁶ Velsign alle som er her nå. Og hvis de ikke vet hvordan holde i denne Linjen, og aldri har rørt Den, må hellige hender løftes opp nå, ønskende hender, lengtende hender, og berøre Livslinjen som vil lede dem til deres hjerters lengsel, fullkommen fred og tilfredsstillelse, hvile i Kristus.

¹⁵⁷ Med våre hoder bøyd, er det noen som vil rekke opp sin hånd og si: “La meg. Ta min hånd”? Å, Gud velsigne deg.

Når veien blir tung, kjære Herre, vær nær,
 Når mitt liv går mot sin ende;
 Vil jeg ved elven stå, led mine føtter, hold min
 hånd,
 Ta min hånd, kjære Herre, led meg videre.

¹⁵⁸ Er det en til som vil rekke opp sin hånd, og si: “Herre, jeg ønsker å føle berøringen av Livslinjen i kveld. Jeg ønsker å oppleve at Kristus har tilgitt meg mine synder, og jeg ønsker å være en ny skapning fra denne stunden av”? Gud velsigne deg. Er det en til som vil si: “La meg berøre Deg, Herre. La meg miste meg selv”? Gud velsigne deg, søster. “La meg miste meg selv, og finne det, Herre, i Deg.” Gud velsigne deg. Og Gud velsigne deg. Det er riktig. “La meg miste meg selv, Herre. La meg glemme.” Gud velsigne deg, broder. “La meg. . .” Gud velsigne deg, søster. “La meg bare miste all min kunnskap.” Gud velsigne deg, søster. Ikke stol på menneskelagde systemer. Følg Guiden, Han vil veilede deg til hele Sannheten. “Led meg, Herre Jesus, led meg.” Gud velsigne deg bak der. Å, det er mange hender som er løftet, ønsker frelse. Nå mens vi er. . .

¹⁵⁹ Alteret her, en kan ikke gi alterkall, fordi folk sitter overalt på det. Men Han er rett her. Du vet godt og vel, at når du løftet din hånd, skjedde noe i ditt hjerte. Jesus sa: “Han som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har evig Liv.” Mener du det? Da er det et basseng her fylt opp med vann. Det vil være rikelig med tid for dåp. La oss be.

¹⁶⁰ Vår Himmelske Far, dette lille oppstykkete Budskapet i kveld gjennom en hes stemme, den Hellige Ånd må ha nådd

ut et eller annet sted. Den gikk dit Den var tilsiktet, og det er mange, Herre, i kveld, rundt femten eller tjue rakk opp sine hender, at de trenger Guiden. De innser at de prøver å lure seg selv. De prøver å si: "Jeg har det bra," men langt dypt nede kjenner de at de ikke har det. Og de ønsker å føle Deg, Herre. De ønsker Guiden. De ønsker å skrive seg inn. Du har aldri overfylt. De ønsker å skrive seg inn for denne reisen. De vet ikke hvordan komme dit. Ingen vet hvordan bringe dem dit; Du er den Eneste. De kommer for Guds tilveiebrakte Guide, den Hellige Ånd. De har løftet sine hender.

¹⁶¹ O Hellige Ånd og Guide, kom ned over dem. Tilgi enhver synd. Forlat deres misgjerninger. Ta dem inn i Kristi Legeme i kveld, hvor de kan føle Guds strøm flyte gjennom den Linjen som vil lede dem videre ned til Jordan, og over Jordan til det lovede Land. Må de følge rett bak Ordet. Ordet sier: "Omvend dere, og bli så døpt i Jesu Kristi Navn." Må de ikke prøve på noen annen måte. Må de følge rett bak Ordet, for Han er den Ene som vil veilede. Det er—det er stegene vi må ta før vi kan gripe tak i Guiden. Gi det, Herre. Må de være Dine. De er i Dine hender nå, som trofeer, intet menneske kan plukke dem ut. Jeg tror at Du vil lede dem, som frelste mennesker. Jeg tror de løftet sine hender, de kunne ikke ha gjort det i seg selv uten at Noe talte til dem. Det var Deg, Hellige Ånd og Guide.

¹⁶² De ser tiden nærmer seg, tåke kommer over jorda, store læresetninger og—og slikt samler seg sammen, kirker forener seg, kommer sammen. Og, Gud, hvor de prøver å si: "Alle som har en særegenhet må dra herfra og dra til Alaska." Og alle disse tingene som de truer med, det er ikke nytt for oss, den store Guiden har vist oss det i Ordets vei. Vi bare passer gjennom den delen av Det.

¹⁶³ Far, Gud, Du talte til dem i kveld, og jeg gir dem til Deg nå som Ordets trofeer. I Jesu Navn.

¹⁶⁴ Nå, liggende på talerstolen her, Far, er lommeterklær, det er for syke mennesker, en liten baby, kanskje, en mor, en søster, en bror; til og med små hårnåler stikket inn i dem. Og nå holder jeg dem nær inntil meg. Nå, vi har lært i Bibelen at de tok lommeterklær og arbeidsforklær som kom fra Paulus, og syke mennesker ble helbredet, urene ånder gikk ut av folket. Nå vi innser, Herre, at Paulus var en mann, han var bare en mann. Men det var salvelsen av den Hellige Ånd som var over ham som velsignet lommeterklærne, og troen som folket hadde på at han var Din apostel. Nå Paulus har blitt tatt vekk fra oss, men ikke Guiden, Han er fremdeles her. Og, Gud, jeg ber at Du må velsigne disse lommeterklærne, og må Guiden lede dem til stedet, den fullstendige overgivelsen.

¹⁶⁵ Vi har igjen blitt fortalt at da Israel fulgte deres Guide, og de kom helt ned til Jordan, helt ned (rettere sagt) til Rødehavet.

Rett i tjenestens vei ble de stoppet og Guiden ledet dem ned der. Hvorfor? For å vise Sin herlighet. Og når alt håp er ute, da så Gud ned gjennom den Ildstøtten, og til og med det gamle døde havet ble redd og hun rullet tilbake, og der ble det dannet en sti for Israel til å gå over til det lovede land.

¹⁶⁶ Sannelig, Herre, Du er fortsatt den samme Gud. Disse menneskene er kanskje kristne, kanskje de er rett i tjenestens vei, men de har blitt ført inn i dette hjørnet hvor sykdom har omringet dem. Se ned gjennom Jesu Blod i kveld, den Djevelen vil bli redd, han vil trekke seg tilbake, og Dine barn skal komme over til løftet om god helse. Gi det, Far. Jeg sender dem fra mitt legeme til deres, i Jesu Kristi Navn.

¹⁶⁷ Jeg løfter denne forsamlingen foran Deg, ved tro tar jeg dem rett til det strålende Guds alter der over i Himmelen. For ethvert sykdomsbehov, hva enn de har som er galt, hva enn som er galt i deres liv noe sted, Gud, rens dem, gjør de til Dine. Helbred dem, Far. Og må Kraften som reiste opp Jesus fra de døde, levendegjøre deres dødelige legemer og gjøre dem til nye skapninger i Kristus. Gi dem god helse og styrke til å tjene Deg.

¹⁶⁸ Husk meg, O Herre. Jeg er Din tjener. Hjelp meg, er i behov av bønn. Og jeg ber om at den Hellige Ånd må veilede oss og bruke oss, og lede oss inntil dagen vi ser Jesus Kristus ansikt til ansikt i Hans herlige Komme når vi møter Ham i luften i Bortrykkelsen. I Kristi Navn ber vi om det. Amen.

Jeg elsker Ham, jeg . . . (Gjør du?)
 Fordi Han først elsket meg
 Og kjøpte min frelse
 På Golgatas tre.

¹⁶⁹ Nå, hvis dere ikke elsker hverandre som dere har sett, hvordan kan dere elske Ham som dere ikke har sett? Nå når vi synger *Jeg Elsker Ham*, la oss håndhilse hjertelig på sidemannen vår med kjærlighet.

Jeg elsker Ham, . . .

[Broder Branham håndhilser på de rundt ham—Red.] Gud velsigne deg, broder Neville. [Forsamlingen fortsetter å synge.]

På Golgatas tre.

La oss nå løfte våre hender til Ham.

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
 Fordi Han først elsket meg
 Og kjøpte min frelse
 På Golgatas tre.

¹⁷⁰ Med tanke på en god sang, ville dere like å høre en? Jeg har fått greie på at vi har en evangelisk sangleder her fra Indianapolis. Jeg tror han synger i Cadle Tabernaklet. Er

det riktig? Ja vel, sir. Det er hans plass i Cadle Tabernaklet. Hvor mange husker E. Howard Cadle? Å, du! Gud gi hvile til hans kjære sjel. Luftens nattergal, en kvinne som jeg elsket høre synge, en av de beste jeg noensinne har hørt synge i mitt liv, var fru Cadle, sang, "Før du forlot ditt rom denne morgen, tenkte du på å be i Kristi Navn vår Frelser, som et Skjold i dag?"

¹⁷¹ Rett over gata der en morgen, i et lite gammelt toroms skur, stod jeg opp, skulle gå inn å gjøre opp ild. Ovnen ville ikke brenne. Og jeg prøvde å få den i gang, og vinden kom ned, og blåste det ut i ansiktet mitt. Og det var kaldt, og jeg var nesten iskald. Og frost over hele gulvet, og jeg barføtt; prøvde å få i gang denne gamle tinnovnen, en liten ovnspipe på den. Og jeg bare . . . Meda og jeg hadde bare vært gift en liten stund. Og jeg prøvde, den gamle veden var våt og ville ikke brenne, og jeg satt der, jeg tenkte, "Å, du! Jeg vil prøve det igjen." Måtte gå på arbeid, og blåste på den gamle ovnen som det. Og jeg strekte meg over og slo på radioen, og hun begynte å synge, "Før du forlot ditt rom denne morgen, tenkte du på å be," jeg bare falt ned på gulvet, "i Kristi Navn vår Frelser, som et Skjold i dag?" Å, hvor jeg elsker å høre den kvinnen!

¹⁷² Når jeg krysser over elven en gang, tror jeg at jeg vil høre fru Cadle sittende over der. Du vet, jeg har alltid gjort en avtale. På denne siden av elven, er det et eviggrønt Tre, vet du, Livets Tre; og over på den andre siden av elven, er det et Englekor som synger dag og natt, for det finnes ingen natt der, synger hele dagen, ser dere. Jeg vil finne meg et sted og bare lene meg tilbake og lytte til det. Jeg tror jeg vil høre fru Cadle synge over der.

¹⁷³ Gud velsigne vår broder. Jeg har glemt navnet hans. Hva er det, broder? [Broderen sier: "Ned Woolman."—Red.] Broder Ned Woolman vil synge for dere nå. Broder Woolman, glad for å ha deg her i kveld. [Broder Woolman synger *Mitt hjertes Kapell*.]

EN GUIDE NOR62-1014E
(A Guide)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndags kveld, den 14. oktober, 1962, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2011 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org